

שער שער האשמורת השני

ובו נתבאר סדר של כל האשמורה דהיינו סדר קימת חצות וכל ברכת השחר וכוונת ציצית ותפילין וקרבת עם כל הסדר עד ביש

פרק ראשון

קדמו עיני אשמורות לשיח בחוקיך גודל מעלת חצות להורות לאנשים כערכי עד מתי תשכב ומתי תקום משנתך כי כן מן הנאות להקדים הזמן והחיוב לחוקי הזמן ומדרו ואסדר לפניך בעויה כל עבודת הכורא ית' שמחצות לילה ואילך עד חצות לילה של מחר.

הנה קימת חצות לילה לעבודת הכורא ית'ש ידוע ומפורסם גודל מעלתה בזהיק במקומות הרבה, וכדי לעורר לבב אנוש כערכי לעבודה זו הרמה אעתיק לפניך ב' וג' מאמרים מזהיק בקיצור נמרץ למען ירוץ הקורא ולגודל אהבת הקיצור, וז"ל זה"ק פ' ויקרא ד' י"ג ע"א ת"ח בשעתא דב"נ קם בפלגות לילה למעו באורייתא כו' קב"ה אצית ליה כמה דאוקמוהו דכתיב היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני וכל אנון אוכלסין לעילא וכל בני תושבחת' דמומרן למאריהון כוליהו משתככי בגין תושבחתא דאינון דלעי באוריית' ומכרוי ואמרי הנה ברכו את ה' כל עבדי ה'. אתון ברכו את ה' אתון שבתו למלכא קדישא, אתון אעטרו ל' למלכא וההיא איילתא (פ' השכינה הקדושה) מתעטרא ב' בההוא ב"נ וקמת קמי מלכא ואמרת חמי במאי ברא אתינא לקמך במאי ברא אתערנא לקמך ומאן אנון דשבתא כלהו דלהון קמי מלכא הדר ואמר העומדים בבית ה' בלילות אליו אקרון עבדי ה' אליו אתחזון לברכא למלכא וברכתא דלהון ברכתא הה"ד שאו ידיכם קדש וברכו את ה' וגו' אתון אתחזון דמלכא קדישא יתברך על ידיכו ברכתא דעל ידיכו ברכתא היא עכ"ל. ובר' כ"א ע"ב ז"ל כד אהפלג לילא כרוזא קאים וכריו ופתחין פתיחו כו' זכאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשחדל באורייתא וכל מאן דקאים בההוא זמנא אקרו חברי דקב"ה וכנסת ישראל כו' ומלייהו אתיון ושרין בחיקי דמלכא כרין פקיר מלכא ובספר כתובו כל אנון בני היכלי' ותומא דחסד אתמשך עלייהו דמההוא חומא אתעטר בינ בעטרא דמלכא ומני' דחלין עלאין ותחאין ואפי' בזמנא דמאריהון דדינא קיימא למידן עלמא הוא עאל בכל תרעי מלכא ולית מאן דיסתי בידוי ואינון מאריהון דדינא לא דיינין עליה דינא בגין דהא אתרשים ברשוימו דמלכא דאשתמודע דאיהו מהיכלי' דמלכא ובגיד לא דיינין עליה דינא זכאה חולקיהון דצדיקיא כו' עכ"ל. וז"ל בויח במדרש הנעלם ד' י"ז ע"ב א"ר יוחנן א' רב כשהקביה יוצא מאותן עולמות דכסיף בהו ובא להכנס עם הצדיקים כניע (פ' בחצות לילה) הוא ממתין ורואה או שומע קול העתק בתורה דחנן ההוא קלא ניחא קמי' סכל שירין וחושבתן דאמרי מהיש לעילא הה"ד א"ל גנת אגוז ירדתי לראות מאי לראות לראות אותם העוסקים בתורה עכ"ל, והעונש ר"ל מי שאינו קם בחצות מכואר ג"כ בזה"ק פ' ויקרא ד' כ"ג ע"א וז"ל פתח ר' יוסי ואמר ולא אמר איה אלהי עושי נותן זמירות בלילה ת"ח בשעתא דאתער רוח צפון ואתפלג לילא הא אוקמוה דשלהובא חד נפיך ובטש תחות גרפא דתרנגולא ואקיש גרפוי וקרי כו' כרין אינון בני שהיטנותא קייסין ויהבין גבורא וחילא לכנסת ישראל וכרין אקרי רנה דאורייתא ועיד ירית דוד מלכותא הוא

ובנוי לעמין ולדרי דרין וכד תרנגולא קרי וכני נשא ניימי בערסיהו ולא מתערי תרנגולא קרי לבתר ואמר מה דאמי' והא אוקטוה לבתר בטש בגדפוי ווי לפלני' נויף דמארי' שבקא דמרי' דלא אתער רוחא ולא אשגח ליקרי' דמרי'. כד נהיר ימסא כרוזא קרי עלי' ואמר ולא אסר איה אלתי עושי נותן זמירות בליצה לסיימא לי' באנון תושבחן ולמהוי כלא בסיוקא דהא וכד איהו אשתכח באורייתא כו' עכ"ל. ובדראי צריך תתלחכות גדול' כאש אוכלת לעבודה הרמה זו כי היצר אינו סניח את האדם לקום בחצות ממש אך צריך התגברות גדול' כנגדו כדי להנצל מעונש גדול' הנ"ל ר"ל. ועכ"פ מי שאינו זוכה לקום בתמידות בחצות ממש יורז ע"א להקדים לקום באשמורות כל מה שיוכל ויזהר האדם מאד שלא יתגרה בשינה בליצה כי הרבה שינה עושה. וז"ל הוה"ק פ' בראשית ד' י"ט ע"ב תו תענוגי בני אדם דמתענגי בשינתא דליציא נפקא מנייהו שדה ושרות עכ"ל. ויזהר האדם מאוד להכין כלי עם מים סמוך למטתו ככדי שיוכל למול ידיו תכף אחר שיעיר משינתו ולא ישהה ח"ו מומאה על עצמו. וז"ל הוה"ק פ' וישב ד' קפ"ד ע"ב ר"ש פתח ואמר ארחץ בנקיון כפי כו' אבל ת"ח רוא דמלה דהא לית בר נש בעלמא דלא טעום מעטמא דמותא בליצא ורוח מסאבא שרי' על ההוא גופא מיט בגין דנשמתא קדישא אסתלקת מני' דבינ' כו' וכד נשמתא אתהדרת לגופא אתעבר ההוא וזהמא והא אתמר ידיו דבינ' וזהמא דמסאבו אשתאר כהו ע"ד לא יעבר ידיו על עינוי בגין דההוא רוח מסאבא שרי' עליו ער דנטיל לון וכד נטיץ ידיו כדקא תוא כדון אתקדש ואקרי קדוש והיך בעי לאתקדשא בעי חד כלי לתתא וחד כלי למעילא דיתקדש מההוא דלעילא וההוא דלתתא דיהיב וזהמא דמסאבו בי' ודא כלי לקבלא מסאבו ודא לאתקדשא מיניה דא ברוך ודא ארור ולא בעיין אנון סוי דוזהמא לאושדא לון בכיתא דלא יקרב בהו בינ' דהא כהא מתכנשי סטרא דלהון ויכול לקבלא נוקא מאנון מיון מסאבין ועד דיתעבר וזהמא מן ידיו לא יברך ואוקימנא ובג"כ בינ' עד דלא יקדש ידיו בצפרא אקרי טמא כיון דאתקדש טהור אקרי כו' ומאנון מיון אסור למעבר כהו מידי אל"א בעי לאושדא לון באתר דכני נשא לא עברין עלייהו ולא יבית לון בכיתא דהא כיון דאתושרן בארעא רוחא מסאבא אשתכח תמן ויכיל לגוקא כו' וקביה בעי לזכאה לון לישראל' למהוי קדישין כו' עכ"ל. ודי בהערה זו. ויטיל ג"פ בסרוגין דוקא כמוזכר בש"ע ויטול תחלה ידו הימנית מידו השמאלית וז"ל הוה"ק פ' סקן ד' קצ"ח ע"ב הא תנינן כד בינ' קם בצפרא בעי לאסתחא ידיו סגו נטלא דמי' כו' ותו דבעי לי' לבינ' לנטלא ודא ימינא בשמאלא בגין לשלמא ימינא על שמאלא כו' בגין דלא יהיב דוכתא ליציהי' לשלמאה כ"ל. עכ"ל בקיצור. ותכף אחר הנמילה ילך לפנו' הן לקטנים הן לגדולים כי גם זה הוא תקון גדול' בעולמות העליונים כמבואר בכתבי הארי' ז"ל שבזה מפריד שקוץ הקליפות מהקדושה לכן קודם שילך לפנות ראוי לומר בזה"ל בקצור תריני הולך לפנות עצמי כדי להפריד הקליפה מהקדושה ע"כ. ומי שיעיין בכתבי הארי' ז"ל יראה שם כוונה יותר פנימית, ויזהר האדם מאוד לקנח את פי הטבעי' היטיב אחר עשית צרכיו בנייר דוקא והובא בספרי' שירחיץ שם כי איא בקינוח שלא ישאר משהו. ואחר עשית צרכיו בבה"כ קבוע יטול ידיו שנית ג"פ ואף שבספרי' כתב שאין צריך נמילה ג"פ אחר שיצא מבהכ"ס אך הואיל שהוה"ק בחדא מחתא מחתינהו נמילה ידים דבהכ"ס עם נטי' דשחרית ומפליג מאוד ברוח רעה דבהכ"ס השורה על הידים נכון להחמיד ג"כ כמו בנמילה ידים דשחרית. כי ז"ל הוה"ק פ' בראשית ד' י' ע"ב כד בינ' קאים בצפרא אית לי' לברכא למרי' כו' ואסור לכרכא בידין מסואבות ומזוהמות וכן כל שעמא בגין

דבשעתא דכ"נ נאים רוחי' פרחא מני' ובשעתא דרוחא פרחא מני' רוחא מסאכי' זמין ושרי על ידוי ומסאכ לון ואסור לברכא בהו בלא נטילה ואי תימא אי הכי הא כימט' דלא נאים ולא פרח רוחא מיני' ולא שרי' עלי' רוח מסאכא וכד אעל לכהכ"ס לא יברך ולא יקרא בתורה אפי' עלה חרא עד דיסחי ידוי ואי תימא בגין דמלוכלכין אינון לאו הכי הוא במה אתלכלכו אלא ווי לבני עלמא דלא משגיחין ולא ידעין ביקרא דמריהון ולא ידעין על מה קיימי עלמא רוחא חרא אית בכל בית הכס' דעלמא דשרי' תמן ואתהני מהווא לכלוכא וטנופא ומיד שרי על אינון אצבען ידווי דב"נ עכ"ל, לכן ראוי לאדם כשיוצא מכהכ"ס לטול ידיו ממש כמו בנטילה שחרית ודי בזה, ואחר הנטילה קודם הברכה יוהר מאוד להגביה הידים פרודות זו מזו דווקא על הראש ויתחיל לברך ברכה עניי כי הגבהת הידים בברכה זו הוא ג"כ תקון בפ"ע בעולם העליון ואחר גמר הברכה ישפיל ידיו ויברך תיכף ברכת אשר יצר וברכת אלהי נשמה כי ג' ברכות אלו צריכין להיות על הסדר זה אחר זה.

פרק שני

החכם מכל אדם כמדע, מהימן ודרדע, בלשון של זהורית הודע. (קהלת ה') אל תבטל על פיך ולכך אל ימהר להוציא דבר לפני האזניהם וגו', בכך אהובי נפשי אחי ורעיי שימו זאת על לבבכם לפני מי ולמי תוציא דבריך ונקיט האי כללא בדרך באיזה ברכה שיהי' כשיאמר ברוך אתה יצייר במחשבתו כאלו ממש אומר ברכי' זו כנגד הכורא ית' ויתעלה לנוכח כי לשון ברוך אתה מורה ע"ז וזה חיוב גדול על כל אדם בכל התפלות ובכל השבחים והודאות ולא יהא שום דבור יוצא מפיו בעבודת הכורא ית' ויתעלה כמצות אנשים מלומדה ר"ל רק לנוכח הכורא ית' כי מלא כה"כ ומי שאינו סכוין ומצייר במחשבתו כמשמעות הברכה שאמר נגדו ית' ממש לנוכח ברור לכל בר שכל שברכה כזו כאלו לא ברך כלל וענשו גדול שבטל ברכה שתקנו אנשי כנה"ג וגורם העדר הנחת מהכורא ית' כי אף ברכות המצות וברכות הודאות הם תקונים גדולים בעולמות העליונים הקדושים ובברכת הנהנין עוד מוסיף סרה שאכל ושחה בלא ברכה כי ברכה כזו בלא נחשב ונקרא מעל בקדשים וגם נקרה גזלן כמבואר בגמרא ברכות ד' ל"ה א"ר יהודא אמר שמואל כל הנהנה מעה"ז בלא ברכה מעל כאלו נתנה מקדשי הקדשים שנאמר כו' א"ר חנינא בר פפא כל הנהנה מעה"ז בלא ברכה כאלו גזל להקבי"ה וכנסת ישראל שנאמר כו' וכשעושה ברכה כתיקונה קונה אותו המאכל או המשקה מהכורא ית' בהודאה זו. ולא זאת אלא אף זאת שיש לו עונש שהוציא ש"ש לבטלה ר"ל כי בברכה זו שברך בלא כונת הלב אמר שם חקדוש והנורא בפיו ולבו בל עמו וכדי להלחיב לב אנשים לגדל הזהירות בזה אעתיק מעשה רב מה שמצאתי במספר זו"ל המחבר זרע יצחק ז"ל. אנגיד ושמע בכ"ד ש"מ קול רעש גדול פנו מקום לצדיק אחד שנפטר וקבלוהו ככבוד גדול ונתנו לו ס"ת בזרועו ושאלוהו קיימת מ"ש בזה ואמר הן קיימת מצוה ראשונה שהיא מצות פרי' ורבי' לא להנאתך אלא לשיש ואמר הן ואמרו מי מעיד כך ובאו המלאכים שנבראו מהמצות אשר עשה עד אין מספר והעידו בו זה אומר נבראתי ממצוה זו וזה מזו וכן כלם אח"כ הביאו לפניו ארכעה טורי ש"ע ושאלוהו קיימת תורה שבכ"פ ואמר הן ומי מעיד ובאו המלאכים כנ"ל והעידו בו שוב שאלוהו נזהרת מלהוציא ש"ש לבטלה וידום חזרו ושאלו אשתיק ולא א"ל ולא מידי והכריזו אחר ערות ובאו גרודי מלאכי חבלה לכושים ומתעטפים שהורים והעידו

ש ע ר ה א ש מ ו ר ת ש נ י כ ה

בו זה אומר נבראתי כיום פלוני כשהוציא אזכרות כך וכך בתפלה בלא כוונה וזה אומר כך ויקרעו שמלותם כל הביד ש"מ וגם אני קרעתי ואמרו טפה סרוחה איך לא יראת כו' ונגמר דינו או לירד לניהנום או יחזור ויבא בגלגול וכתר בניהנם מגלגול עכ"ל בקצור, ובפרדס ז"ל אל תדמי בנפשך כמו שאתה מצייר אותיות השמות כן הצורות האותיות למעלה חלילה לומר כן שאתה גשמי ואין לשער ולצייר מחשבות גשמיים בעולם הרוחנים עכ"ל בקצור, ובסדורי הארז"ל כתב בהזכרת השם יתדעו כל איבריו ויזהר שלא יזכר ש"ש לבטלה אפי' בכל לשון וכ"ש בלשון הקודש וכ"ש במבואות שאינם נקיים, עכ"ל, ובס' ש"א ז"ל דע כי שם הוי' יתברך הוא שורש ועיקר לכל שמותיו ית' וכל השמות והספירו' והעולמות והמרכבות עליונות ותחתונות כולם אחזות וסודרות ונשואות בו וכל האותיות והנקודות תלוין בו וכל היצור עומד וקיים בו וכמה אתה צריך להתבונן ולהזהר שבעת שאתה מזכירו דע שאתה נושא על פיך כל השמות והמרכבות העולמות ומלאם ונאמר לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא כי האריך ברי' קלה ושפלה תהי' נושאת על לשונה שם הגדול ית' לעד שכל צבאות מעלי' ומטה נשואין בו והוא מרעיש העולמות למעלה למעלה ומתקוממים כל צבאות מלאכי מעלה ושוואין אלו לאלו למה העולם נרקש ואומרים שפלוני הרשע מזכיר את השם ולפיכך נתרעשו שמים וארץ ואומרים הלא זה הרשע עבר כו' וכמו אילן שמנענע השורש יתרעשו כל הענפים והעלי' כך כשמזכיר את השם ביה וב"ש יתרעשו כל צבא מעלי' ומטה עכ"ל ראו אחי ורעי אהובי נפשי מהרעש הגדול בכל צבא מעלה ומטה בשביל האדם המוציא ש"ש בלא כוונה רחמני לצלן ואיך לא יתן האדם אל לבו בכואו אל הקודש להזכיר את השם הנכבד הגדול ותנורא הוי' ב"ה וב"ש או שאר שמות הקדושים של יוצרנו ובוראנו ית' ויתעלה זכרו לעד בכל התפלה מראש ועד סוף ובכל ברכות המצות וההודאות והנהנין להוציא מפיו השם הנכבד והנורא בכוונה עצומה עכ"פ וכשמתפלל בלא לב ולב כמה שמות הקדושים הוציא מפיו בלא כוונה בלא ידיעתו כלל כי הושב באותו שעה בענין אחר בעניני עה"ז ר"ל ואף שחשב בדי"ת עכ"פ נקרא מוציא שם שמי' לבטלה שלא הוציא מפיו שמות הקדושים של בוראנו ית' ויתעלה באימה וברחת מה גם בלא ידיעת מחשבתו כלל אוי לאותו בושה ואוי לאותו כלים ואיך ישא פניו אחר פטירתו אם ישאלוהו כני"ל, ואזהרה זו תועלת גדול לאדם להזהר מאוד להתפלל כל תפלתו בכוונה עצומה כדי להזהר שלא להוציא איזה שם הקדוש של הבורא ית' ויתעלה באמצע תפלתו בלא כוונה ח"ו, גם יזהר האדם מאוד כשיאמר באיזה ברכה אלהינו מלך העולם שלא יחטוף ג' תיבות אלו רק שיחשוב פי' הלעיז של תיבות אלו ולשמוח בשמחה עצומה בתיבת אלהינו על אלהותו ית' ויתעלה עלינו ובתיבות מלך העולם על גודל מלכותו כי בודאי מה שאמרו בגמ' הקדושה כל ברכה שאין בה שם ומלכות אינה ברכה אין כוונתם שיאמר שם ומלכות בפיו ולכו כל עמו להבין פי' הלעיז עכ"פ כי מה כזה שאומר האדם ה' אלהינו אם לא חשב בלבו ממש לנוכח שאתה ה' אלהינו איך יחשב זה לשם ביה וב"ש שחייבנו רז"ל להזכיר בכרכה גם תיבות מלך העולם אם יאמר מלך העולם רק בשפתיו וחוטף מיד לומר תיבות אחרות של הברכה ולא כיוון בלבו לנוכח פיו הלעיז עכ"פ שאתה הוא מלך על כל העולם איך יחשב זה למלכות בכרכה זו שחייבנו רז"ל אוי לאותה בושה, ומהראוי לשמוח ג"כ בלבו שמחה עצומה בג' תיבות אלו על אלהותו ית' ועל גודל מלכותו כני"ל, זכור ועל תשכח אחי ורעי אנש כערכי שלא אצטריך אזהרה אחר אזהרה בכל שארי ברכות ע"ז ודי בהערה זו.

ונחזור לעניינינו לענין נטי' שחרית, כלל זה יהי' בידו של אדם שכל מצוה אפי' מצוה קלה דרכנן מרובו בתורה הקדושה ונתקנה ע"י אנשי כה"ג שבהם היו כמה נביאים ע"פ סודות גדולות ונוראות לתקונים גדולים בעולמות העליונים הקדושי' גם לתקון נשמתו וגופו כי נ"י של שחרית נזכר מפורש בזה"ק שהעתיקתי לעיל שקודם שנמל אדם ידיו שחרית נקרא טמא ואחר שנמל נקרא קדוש ובודאי אם האדם נוחן אל לבו ורגיש בעצמו כי קודם שנמל אפי' ידיו ורגליו ככרדים, ואחר שנמל ג"פ בסרוגין כרינו נעשו עליו ידיו קלים ובודאי תקן במצוה זו של נטי' נשמתו וגופו לכך התקון הנדול בעולמות העליונים לכן שייך שפיר הלשון בכרכה זו של נטילת ידים אשר קדשנו כמצותיו כי במצות זו נעשה האדם קדוש כנ"ל בזה"ק, ובודאי חיוב על האדם לברך ברכה זו ענ"י כשמחה רבה ועצומה שבמצוה זו קדש אותנו הכורא ית"ש ויתעלה וכונה זו יכוין האדם ג"כ בני' של אכילה כהיות כי גזרו רז"ל מומאה על הידים וע"כ כשמקדש ידיו לאכילה יכוין בברכתו כנ"ל. ודי בזה למשיכ'.

פרק שלישי

הלא המה בכתבים כתב מפורש בש"ע א"ח כוונת ברכת אשר יצר אעפ"כ לא מנעתי פרי עמי עט סופר מקצר לגודל אהבת הקצור ומה גם שאין מדרש בלא חידוש בביאור קצת יותר וזה כל האדם כשיתכוון החכמ' נפלאה וגבורת הכורא ית' ביצירת האדם ואף ככל הבריות שבעולם האברים והגידים איך הם נצטיירו ונבראו בחכמה נפלאה וכפרט אברים הפנימיים של כל ברי' בודאי ראוי להזהיב ולעורר לבו ליתן שכחי' והודאות להכורא ית' ע"ז לכן כשאומר אדם התיבות אשר יצר את האדם בחכמה יכוין במחשבתו גבורות ה' גבורות ה' כמה פעמים כשמחה עצומה מאוד על שאנחנו עובדים לאלוה ובורא כזה וגם כתיבות ומפליא לעשות יכוין כשמחבתו ג"כ גבורות ה' גבורות ה' כמה פעמים וישמח שמחה עצומה על גדול אלהותו ית' ויתעלה ובודאי הברכה ככונה כזה יהי' רצונו לפני הכורא ית' ויתעלה ויתפאר הכורא ית' בכוונה זו של האדם בכל העולמות כידוע מכל המפרים וכפרט מפי' הו"הק שהמחשבה של אדם עומדת ברובו של עולם וגדולה היא בחשיבות יותר ויותר מהדבור כפי שהעתיקתי בשאר הא' מאמרי הזיהק כזה לכן המעשה והדבור לבר זולת המחשבה המעשה והדבור ההוא אינה נחשבת לכלום, וכן אמרו רז"ל האדם בשבועה צריך שיהא אדם בשבועה ר"ל הכונה שלו תהיה בשבועה פרט שלא כמתכוין ומי שיש לו מוח בקרקדו יוכל להבין שתפלה או ברכה בלא כוונה שהיא המחשבה אינה כלום ולא נחשב כלל לתפלה או לברכה ולמשל אדם שהתפלל ברכת מלח לנו אבינו כי חטאנו ולא ידע כלל שבקש בקשה זו כהיותו מרוד במחשבה וזה, אחיי ורעיי איך ימחול לו הקב"ה על עונותיו בתפלת ברכה זו שבקש מלח לנו שהוא בעצמו לא ידע כלל שבקש בקשה זו אך זה פשוט לכל בר שכל אם האדם מבקש מליחה וכפרה מהכורא ית' בלבו ובמחשבתו לבר בודאי בקשה ותפלה זו עושה פעולה גדולה לפני הכורא ית' ונקראת תפלה אף שלא הוצי' בשפתיו כי בוחן לבות וכליות אלהי' צדיק וכבר העתיקתי לעי' בשער הא' סוף פ"ה לשון הזיהק שכתב ז"ל כל מלין דעלמא לא תליין אלא ברעותא וז"ל פרשה מקץ דף קציה ע"כ כל עלמא וכל עוברוי דעלמא לאו אינון אלא ברעותא דלכא. עכ"ל. וזכרו זאת והתאושו שישו לביבכם לכל הדברים ואל תשכחו אחיי ורעיי אהובי נפשי שעיקר האדם הוא המחשבה שלו ולא הדבור ועכ"ז צריך לתפלה או לברכה ג"כ הדבור כי זה

סתקוני עולמות העליונים. וז"ל הוה"ק פ' האוינו ד' רציד ע"ב כל צלוחא ובעותא דבעי כ"ג מקמי קביה בעי לאפקא בלין בשפוחתי דאי לא אפיק לון לאו צלותי צלוחא ולא בעותי בעותא וכיון דמלין נפקין מתבקעין באוירא וסלקין ומסין ואתעבידו קלא ונטיל לון מאן דנטיל ואחיד לון לאתרא קדישא כרישא דמלאכא. עכ"ל. אך המחשבה היא העיקרית כנ"ל כי עולם המחשבה יותר גבוה מעולם הדבור כנודע ודי בהערה זו, ואחר ברכת אשר יצר יאמר תכף ברכת אלהי נשמה כהתלהכות נדול וכיחוד בתיבות כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי רבון כל המעשים אדון כל הנשמות יותר ויותר, ובחתימת הברכה המחזיר נשמות לפגרים מתים יתאמת בלבו של אדם אמונה שלימה ואמיתית שהקבי"ה יחי' מתים יתבונן בלבו גבורות ונפלאות הכורא יתב' בזה שיחי' כל המתים מאדה"ר עד סוף כל הדורות יש מי שהיה' לדראון עולם ויש מי שהיה' לחיי עולם עכ"פ גבורת ה' גבורת ה' כזה שיכיר הכורא ית' ויתעלה כל נשמה ונשמה ליתן בגוף שלו אף שהגופים נרקבו כבר מכמה אלפי' שנה לכן יחשוב האדם כמחשבתו גבורות ה' גבורות ה' כמה פעמים בשמחה עצומה ובכרכת מחי' מתים אייה אאריך יותר בזה בעו"ה.

פרק רביעי

לפי כתבי האריי ז"ל יסדר האדם תכף אחר ג' ברכות אלו החיי ברכות מהנחתן לשכוי בינה עד אחר ברכת התורה. אחיי ורעיי בוודאי כל הברכות צריך כוונת הלב ודרך שבה והודאה לכן באתי להאיר עיני אנשים כערכי השבת והודאה שיכוין בכל ברכה וברכה מאלו החיי ברכות ושלא יכרך הברכות כמצות אנשים מלומדה רחמנא לצלן ונקוט האי כלל' בידך שכל ברכות המצות וההודאות והנהנין שתקנו אנשי כנה"ג המעם פשוט בתקנתם לבד גודל תקונם ופנימיות מודם בעליונים הוא הדבר הזה שיוזכר האדם בכל עת ובכל רגע בהכורא ית' ובאלהותו, וז"ל הרמב"ם הל' ברכות פ"א הלכה ג' וכשם שמברכין על ההנייה כך מברכין על כל מצוה ואח"כ יעשה אותה וברכות רבות תקנו חכמי' דרך שבה והודי' ודרך בקשה כדי לזכור את הכורא תמיד אע"פ שלא נהנה ולא עשה מצוה, ובהלכה ד' ז"ל נמצאו כל הברכות כולן שלש מינים ברכת הניי' וברכת המצוה וברכת הודאה שהן דרך שבה והודי' ובקשה כדי לזכור את הכורא תמיד וליראה ממנו, ובהלכה ה' ז"ל ונוסח כל הברכות עזרא ובית דינו תקנום, עכ"ל הרמב"ם, א"כ בודאי יש לאדם להזהר בכל ברכה שתצא מפיו בכרכות הודאה כגון ברכת השחר וכיוצא שיתן בלבו כמחשבתו שבה והודי' להכורא ית' מענין הברכה והנה מפיו תצא ואז מטייל בא בלבו אהכתו ויראתו ית' ויתעלה כמ"ש הרמב"ם שזהו עיקר תקון הברכות כנ"ל משא"כ אם אין האדם נותן אל לבו כלל שבה והודאה מעין ברכותיו שיצא מפיו והחכמה מאין תמצא לאהבה וליראה מאלהותו ית' ויתעלה ודי בזה למשכיל. ומעתה אתחיל לכאר בעו"ה כוונה הפשוטה של ברכת השחר שאי אתה בן חורין להבטל ממנה כי זולת כוונה זו פגול הוא לא יוצא ולא יחשב כלל לברכה כי לשון ברכה מורה שהאדם סברך ומשכה להכורא ית' בהודאה זו. וזה החילוי, בעזר אלי, המאמץ חילי.

ברכת הנותן לשכוי בינה לפני' הטור שכתב כמי' מ"ו וז"ל דה"ג בברכות כו' כי שמע קול תרנגול לימא כא"י כו' הנותן לשכוי בינה להכתיב בין יום ובין לילה פ"י הלכ נקרא שכוי בלשון המקרא דכתיב או מי נתן לשכוי בינה והלכ הוא המבין ועל ידי

הכינה אדם מבחין בין יום ובין לילה ומפני שהתרנגול מבין וגם כערכי קורין לתרנגול שכוי תקנו ברכה זו לאומרה בשמיעת קול התרנגול עכ"ל הטור, ואבודרהם כתב ז"ל ואנו מברכין על כינת התרנגול מפני שהוא מצרכי בני אדם שהם עומדים ממטתם לקולו וזהו שאומר להבחין כלומר שיבחינו הבריות וידעו כי אז מתחיל היום וזהו דבר פלא שאין בעולם מי שיודע להבחין בין יום ולילה ואפי' האדם שהוא בעל דעה והשכל אלא התרנגול וגם בתצות לילה הוא מרגיש וקורא עכ"ל, ולפי פירושים אלו מהראוי לאדם כברכה זו להכניס שמחה עצומה בלבו על גודל אלהותו ית' ויתעלה כנפלאותיו הגדולים שנתן בתרנגול כיכ הבחנה כנ"ל ויותר גבורות ונפלאות הכורא שנתן בלב בשר של אדם כיכ שכל וכינה להתבונן שכליות נפלאות כפי שבארתי בשער הא' ויחשוב במחשבתו גבורת ה' כזה וישמח באלהותו ית' שמחה עצומה.

ובברכת שלא עשני עו"ג שנתקנה על תחלת ברייתו יכול לברך ברכה שלא עשני, ולענין כי יתן האדם אל לבו גודל השמחה והחדוה בטה שיצר וברא אותו היוצר והבורא ית' ויתעלה בתוך ערת בני ישראל ולא יצר וברא אותו עובד גלולים והי' עובד ומשתחוה לכוכבים ומזלות ולא היה יודע כלל מהבורא ומאלהותו יתברך ויתעלה זכרו לעד גם לא הי' יודע כלל מתורתו הקדושה והתמימה ומגבורותיו ונפלאותיו והכמתו הנפלאה שאנחנו יודעים מתורתו הקדושה שנתן לנו תגדל שמחתו עד שכמעט תחבטל מציאותו הגשמי סרוב התשוקה וההתלהבות מאהבה באלהותו ית' ויתעלה זכרו לעד, ואיך לא יבער לב האדם ממש כאש בוערה בברכתו ברכה זו סרוב החדוה והשמחה ויתן שבח והודאה עצומה במחשבתו ע"ז להשם יתעלה מתוך עמקא דלבא על שבתו אותו בחלקו ובגודלו הקדוש ולהרבק באלהותו ובמלכותו וארנותו יתעלה ויתרום זכרו לעד ובוראי שאף בשאר שעות היום אף לא בעת אמירת הברכה זו ראוי וישר לכל מי אשר בשם ישראל יכונה לשום על לבו דבר זה ולשמוח שמחה עצומה לאין ערך וליתן שבח והודי' עצומה בלבו ובמחשבתו להשם יתעלה ע"ז ובוראי עבודת הלב של כונה זו רצו"י היא לפני הבורא ית' ויתעלה מכל העבודות שאנחנו עובדים אותו יח"ש כי כוונה ושמחה זו כולל כל האמונה הקדושה וקל להבין לכל בר שכל ודי בזה, גם בברכת שלא עשני עבד שהוא עבד כנעני שאינו חייב רק במצות שהאשה חייבת בה, וביחוד שנולד מרע טמאה ע"כ יתן הודי' גדולה במחשבתו שמחה העצומה בברכה זו.

גם בברכת שלא עשני אשה אף שהיא ג"כ בת ישראל אך כשכ"ל שפטר אותה הבורא ית' מלמוד תורתו הקדושה וגם היא פטורה מסי' שה"ג לכן נתקנה ברכה זו ג"כ ליתן שבח והודי' עצומה במחשבתו להשם יתעלה שקדש אותו הבורא ית' יותר מאשה במצות ובלמוד תורתו הקדושה.

וברכת פוקח עורים יפקח את עיניו בחתימת הברכה אף שיאמר האדם כל הברכות בעינים סגורות אך בחתימת הברכה זו פוקח עורים יפתח את עיניו ויכוין כזה להראות גבורתו ית' בכריאת העינים שיכול להעצים עיניו כשירצה ולפתוח כשירצה שהיא חכמה נפלאה באבר זה, לבד מהחכמה הנפלאה העצומה של העינים שהם עיני בשר ומאירין מאור נפלא כזה לכן יחשוב במחשבתו בחתימת ברכה זו גבורות ה' גבורות ה' בשמחה עצומה.

ובברכת מלביש ערומים ומתיר אמורים וזוקף כפופים יכוין הכוונה ע"פ הגמרא וברכות והשיע' כשלושב כו' ע"ש אך יהי' לאדם האמנה אמיתית כי כל התפלות וכל

ש ע ר ה א ש מ ו ר ת ש נ י כ ט

הברכות תקנו אנשי כה"ג ע"פ סודות גדולים ונפלאים ותקונים גדולים בעולמות העליונים ומי שירצה לרוות צמאנו יעיין בכתבי הארי ז"ל ואני לא באתי כחבור זה רק לזרז את האדם על פשטן של השכחים והתפלות לכוין בהם הכוונה הפשוטה שאין אתה בן חורין להכמל ממנה וגם יכוין שעושה בברכה זו או בתפלה זו תקון גדול בעולמות העליונים ומי שבא כבוד ה' ראוי לכוין בברכת זוקף כפופים גם על השכינה הקדושה וישמח על זקיפתה לעתיד ביב וד"ל.

ובברכת רוקע הארץ על המים יכוין האדם במחשבתו כמה פעמים גבורות ה' בברכה זו איך הארץ צף על התהום במאמרו ית' ויכניס האדם שמחה עצומה בלבו בחתימת הברכה באלהותו ית' ובגבורותיו כי עיקר העבודה היא השמחה.

ובברכת שעשה לי כל צרכי חיוב על האדם לברך ברכה זו בשמחת הלב מאוד ויאמין האמנה גדולה בה' ית' ויתעלה שיספיק לו צרכיו, ויחוד האדם שחננו ה' יתעלה בלחם ושמלה ובית דירה וכי יש לו כל יברך ברכה זו בשמחה עצומה מאוד ויתן שבת גדול והודאה על העבר והאמנה על העתיד ואף שנתקנה ברכה זו על לבישת מנעלי' בודאי צריך האדם ליתן הודאה במחשבתו בברכה זו על כל הטוב שחננו השם יתעלה, וכתב האבודרה"ם ז"ל והטעם לברכה זו שכל זמן שהוא הולך יחף אינו יכול לצאת ולעשות צרכיו וצרכי ביתו וכוין שלבש מנעליו כאלו נעשו לו כל צרכיו עכ"ל.

ובברכת המכין מצעדי גבר יכוין האדם במחשבתו החכמה הנפלאה של הבורא ית"ש שכרא באדם אכרים וחוליות ופרטי חוליות שכרגלים שמהם באו הנענוע וההליוך ויחשוב במחשבתו בחתימת ברכה זו כמה פעמים גבורת ה' בשמחה עצומה מאד.

ובברכת אוזר ישראל בגבורה. ועוטר ישראל בתפארה. אעתיק לשון האבודרה"ם ז"ל אומר נגמרא כי אסר המיוניה מכרך אוזר ישראל בגבורה פי' הראב"ד המיוני' על לבישת המכנסים והרמב"ם פי' על חגורתו והוא ע"ש נאור בגבורה וע"ש אוזר נא כגבור חלציך והוא רמוז למה שנאמר כי כאשר ידבק האזור אל מתני האיש כן הדבקתי אלי בית ישראל ואמר בגבורה כי באזור תלוי' גבורת הגבור כי בו תולה כלי זיין שלו עכ"ל. לכן בברכה זו יתן האדם שבת והודאה גדולה במחשבתו בשמחה עצומה מאד להשם יתעלה שהדביק אותנו אליו לאלהותו ית' ויתעלה כדבוק האזור במתני האיש ישמח האדם בברכה זו שמחה עצומה מאד על אלהותו ית' ויתעלה זכרו לעד.

ובברכת עוטר ישראל בתפארה כתב ז"ל ע"ש המעטרכי חסד ורחמים וע"ש ישראל אשר בך אתפאר והטעם לברכה זו לפי שהיו עוטרם מצנפת כדי שלא ילכו בגלוי ראש ואמר כאן ישראל לפי שהשכינה שורה עליהם עכ"ל. לכן בברכה זו יתן האדם הודאה עצומה במחשבתו בשמחה עצומה מאד להשם יתעלה ע"ז שמתפאר בנו בתמידות כמ"ש ישראל אשר בך אתפאר ומשרה שכינתו הקדושה עלינו.

ובברכת הנותן ליעף כח אעתיק לשון הטור ז"ל ונתקנה על שאדם טפקיד נשמתו בערב ביד הקב"ה עייפה מעבודה קשה כל היום ומחזירה לו בבקר שקטה ושלוה וע"פ המדרש חדשים לבקרים רבה אטונתיך בוד' טפקיד פקדון ביד חברו ומחזירו לו בלוי ומקולקל אבל אדם מפקיד בכל ערב נשמתו ביד הקב"ה והיא עייפה ומחזירה לו חדשה ורגועה עכ"ל הטור. לכן בברכה זו ראוי לאדם להתבונן כ"ז במחשבתו וליתן הודאה עצומה להבורא ית' על זה.

וברכת המעביר שינה מעיני נתקנה על רחיצת פניו ז"ל הגמרא כי משי אפיה לימא המעביר שינה מעיני כו' וכתב אבודרה"ם ז"ל כשרוחץ פניו מכרך המעביר חבלי

יסוד ושורש העבודה

שינה מעיני ותנומה מעפעפי לפי שכשהעביר ידיו על עיניו וברך פוקח עורים העביר קצת עוצם מעיניו וקצת מעפעפיו ועדיין עוצם עיני' לא העבירו כולו עד שירחצם במים עכ"ל וכונתה הפשוטה ג"כ נכון מאוד שבדאי הוא תועלת גדול לאדם שהעביר הכורא ית' השינה מעיניו כי זה מרגיש האדם בעצמו בשעה שרוחץ פניו בשחית אחר השינה נעשה ככרי' חדשה לכן יתן האדם שכח והודאה להשם יתעלה בשמחה עצומה ע"ז.

אחיי ורעי' לא יאמר האדם שכל הנאמר עד הנה הוא עבודה קשה עד מאוד ואי"א לעמוד בה, תדעו נאמנה ידירי נפשי כ"א ידבר האדם התיבות בהתלהבות או בא הכונה והשמחה ממילא במחשבתו ברנע מועט ואף גם זאת לפעמים האדם בעצמו אינו יכול לששוק א"ע מכוונה א' מחמת התלהבות והשמחה רבה ומצוה שנותן בלבו באיזה כוונה של גבורותיו ית"ש וחכמתו הנפלאה או מאלהותו ית"ש ויתעלה זכרו לעד ובדאי שכל הכוונות הנ"ל שכתבתי אין אדם יכול עצמו להפטר מהם שבלתי כוונת הנ"ל הפשוטים אינה נקראת ברכה כלל כנ"ל שלשון ברכה מורה ע"ז כנ"ל לכן ראוי לאדם אחר שסיים ברכה א' לא יחמוץ לומר תקף ברכה שני' אלא ימתין ויתן שכח והודאה להבורא ית"ש בענין הברכה שסיים בלב שלם ובדעה מיושבת ואח"כ יתחיל ברכה שני' ולמשל אם אמר האדם ברכה שעשה לי כל צרכי ותקף חטף והתחיל ברוך אתה כו' של הברכה המכין מצעדי גבר ולא שיער כלל בלבו ובמחשבתו שכח והודאה להש"ת ע"ז שנתן לו כל צרכו וצרכי ביתו הכי נחשב זה לברכה שלא נתן שכח והודאה להש"ת ע"ז בלבו כלל רק שאמר התיבות בשפתיו ע"ז נאמר בפיו וכשפתיו כבודני ולבו רחק ממני וכיוצא בכל הברכות אך לאחר שסיים ברכה א' צריך להמתין מלהתחיל ברכה שני' עד שיתן ג"כ בלבו ובמחשבתו שכח להש"ת מענין הברכה שסיים ומתוך השכח שבמחשבתו בא לו ג"כ שמחה בלבו ובמחשבתו ע"ז והכל ברנע א' ודי בהקרה זו.

ויהי רצון כו' שתרגילנו בתורתך כו'. יהי רצון שחצילנו היום כו'. שני תפלות אלו נתקנו לתקון הנפש. וז"ל האריו"ל יהי רצון הראשון הוא להרחיק שליטת החצונים מפנימיותינו יהי רצון השני להרחיק החיצונים מחציותינו עכ"ל. ובדאי ראוי לאומנם ככונה עצומה ובסתן. אח"כ ברכת התורה ובדאי צריך האדם לאומנם ככוונה גדולה ובשמחה עצומה ובפרט בכרכ' שני' אשר בחר בנו צריך האדם ליתן הודאה גדולה בשמחה רבה ועצומה במחשבתו להשם ית' ויתעלה על שכחר בו לחלקו לעבדו במצותיו הקדושים וללמוד תורתו הקדושה וז"ל הטור במ"ז ועוד יש ברכה אחרת על התורה בא"י כו' אשר בחר בנו כו' בא"י נותן התורה ויכוין בברכתו על מעמד הר סיני אשר בחר בנו וקרבתו לפני הר סיני והשמיענו דבריו מתוך האש ונתן לנו את תורתו הקדושה שהיא בית חיינו כלי חמדתו שהי' משתקשע בו בכל יום עכ"ל. ובדאי ראוי לאדם ליתן אל לבו גודל מעלת ברכת התורה כמה שפירשו בגמרא הקדושה ע"פ על מה אבדה הארץ ויאמר ה' על עזבם את תורתו ופירשו על שלא ברכו ברכות התורה והובא ג"כ בטור, ואיך לא יתלהב לב האדם באמירתם ליתן הודאה גדולה בשמחה עצומה מאד במחשבתו להשם יתעלה ויתרומם על שכחר אותו לעבודתו ולתורתו הקדושה ודי בהקרה זו.

פרק חמישי

תיקון חצות, ואחר הח"י ברכות אלו יעורר האדם לסדר תקון חצות כפי שמסודר בשערי ציון ובסדרים לאונן ולקונן על צער השכינה הקדושה ועל חורבן בהמ"ק. ואף

פ ר ק ש מ ו ר ת ש נ י ל א

אם לא עמד בחצות ממש יזהר מאוד לסדר התיקון אחר שיקום משנתו קודם הלימוד כי האנינות והבכיה על צער השכינה הקדושה ועל חורבן בה"מ היא עבודה גדולה ועצומה להכורא ית' ואף הצדיקים שבג"ע וכל פמלי' ש"מ גם הקב"ה בעצמו כביכול כולם בוכים בכל לילה על חורבן בהמ"ק. וז"ל בור"ח דף מ"ג ע"א כד עייר קב"ה בפלגי לילא (פי' בג"ע) כלוהו קיימין כו' וקלא אתער מאמצעות גינתא דרקיע וקארי בקל תקיף ואמר וזכור ה' לכני ארום את יום ירושלים האומרים ערו ערו ער היסוד כה כדן ערטירו (פי' ערכובא גדולה) וקרקורא דיליה וכל צדיקיא דתמן אתערו בבכיה וקלא אתמר מאמצעות גינתא דרקיע דאשתמע בתלת מאה ותשעין רקייעין כו' כדן נפיק מתמן ומליק ובמש ברקייעין ושגג שאגין ער דכל חילא שמי' כלוהו בערבובי כדן נשכא רוחא כו' עכ"ל. ובר' ס"ח ע"ב ז"ל משמרה שני' תמן אנון ממנן אחרינן דאקרון אבילי ציון דקא מתאבלא על חבבמ"ק וכההוא שעתא דקריאת הגבר כו' קרי בחיל ואמר אתערו לככי' דבי מקדשא כל אנון מאריהון דשלום דכתיב מלאכי שלום מר יבכיון כלוהו מתכנשין לבכיה דבי מקדשא מאן חמו ערבובי' דכל חילי שמי' וכל רתיכין קדישין געו וככו והקב"ה געי וככי כו' כדן איהו בעיט ברקייעין כלוהו וכל חיליין וכל רתיכין בכאן ומתאבלן מאי קאמרי אלהי' באו גוים בנחלתך וגו' נחנו אח נבלת עבדיך וגו' על נהרות בכל' וגו' כו' עכ"ל. ומבואר בכתבים לפי שהשכינה כביכול בוכה ומקוננת בכל לילה אחר חצות על צערה לפיכך חיוב על האדם שגם לה זה הצער בעונו להשתתף עמה בצערה גם חיוב האבלות והאנינות על צער השכינה הקדושה מפורש בפסוק בישעי' שישו אתה משוב כל המתאבלים עלי' ובזה"ק וז"ל פ' ויגש ד' ר"ו ע"ב כיון דמלכו קדישא מלכו שמים אתכפיא ומלכות כת סמאל אתגבר אית ליה לבינ' לאתאבלא עמה ולאתכפיא עמה בנין דכד איהו אודקפא ועלמא יתחדי יתחדי איהו בהדה דכתיב שישו אתה משוב כל המתאבלים עלי' עכ"ל וז"ל בפ' בשלח ד' נ"ה ע"ב קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו קול צופיך מאן אנון צופיך אלא אלין דמצפאן אימתי ירחם קב"ה למבני ביתי' נשאו קול ישאו קול מבעי לי' מאי נשאו קול אלא כל לבינ' דבכי וארים קלי' על חרבן ביתא דקב"ה זכי למאי דכתיב לבתר יחדו ירננו וזכי למחמי ליה בישובא. כהדותא עכ"ל. לכן יזהר האדם מאד בתמידות בעבודה זו אף בלילות הקצרים וז"ל הארי ז"ל ובימות החמה שאין אחר חצות לילה פנאי לעשות התקון וללמוד קודם שיאיר היום מוטב שיניח הלימוד משיניח לעשות התקון חצות ודי בהערה זו ויחשוב האדם שהשכינה כנגדו שנאמר שפכי כמים לבך נוכח פני אדני' מצאתי.

פ ר ק ש ש י

אחר שעוררנו בפועל מיב סדר תקון חצות מטאמרי הוה"ק הנ"ל עתה באתי להאיר עיני האנשים כערכי בכונות פשוטות כפירושן במזמורי ובפסוקי תקון חצות. במסור על נהרות בכל' יתאונן ויבכה על החורבן ועל צער השכינה הקדושה, ובתיבות איך נשיר את שיר ה' ראוי לבין דרוז' שקצצו הליום בעצמם בהונות יריהם כדי שלא יוכלו לנגן ביריהם על כנורות ונבלים וזהו איך נשיר כי אין לנו כהונות הידים, וראוי לבכות ע"ז ככי רב ועצום מאד וכפרט בפסוק אם אשכחך ירושלים וגו' תדבק לשוני וגו'.

ובמזמור אלהים באו גוים בנחלתך וגו' ראוי לאדם לבכות בכי רב ועצום על

יסוד ושרש העבודה

חלול שמו הגדול יחיש שהי' או בין עם טמא חיל נבוכדנאצר שנכנסו בקדשי הקדשים ועשו של כל הפצם, ובפסוק נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים וגו' ראוי לבכות בכי רב ועצום על הריגת הצדיקים והחסידים שהיו באותו הדור ומכלו יסורים קשים ומרים בהריגתם וישער ויצייר האדם במחשבתו גודל צערם בעת הריגתם וגם צער השכינה הקדושה שהיתה לה או כביכול על הריגת בניה הנחמדים הצדיקים והחסידים ההם וכודאי אין שכל אנושי יכול לשער צערה כביכול.

ובקינה זכור ה' מה היה לנו בפסוק שרים בידם נתלו פני זקנים וגו' ראוי לאדם לבכות בכי עצום על צערם של הזקנים שהם הסנהדרין החסידים הגדולים שהיה להם אז בעת החורבן כמבואר בגמ' הקדושה ובמדרשים ופסוק בחורים טחון נשאו וגו' ראוי לאדם לצייר במחשבתו כאלו היו הם בניו ממש ורואה בעיניו שנתנו על כתפיהם רחים כבדים לנושאם וכודאי יעורר לבו לככי עצום מאד, ובפסוק נפלה עמרת ראשינו יכוין האדם אל השכינה הקדושה שהיא בצער וראוי לככי עיניו בכי רב ועצום מאד, ובפסוק על הר ציון ששמם שועלים הלכו בו ראוי ג"כ לבכות בכי רב ועצום עיניו שבמקום שהיתה שם השראת השכינה הקדושה ירוצו עתה במקום זה שועלים וכודאי ראוי לבכות בזה עד שלא ישרא לאדם עוד כח לבכות.

ובתקון לאה במזמור למנצח משכיל לבני קרח כאיל תערוג וגו' בפסוק צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבא ואראה פני אלהים ראוי לאדם לבכות בכי רב ועצום מאוד על החשוקה זו העצום, ובפסוק היתה לי דמעי וגו' כאמור אלי אי אלהיך על חלול שמו הגדול לאמר אי אלהיך ויעורך. ובפסוק אלה אזכרה וגו' כי אעבור בסך אדם עד בית וגו' על העדר הכבוד הגדול מיוצרנו וכוראנו ית' ויתעלה בעליית הרגלים כל עם ישראלי לירושלים לראות פנו השכינה הקדושה.

ובמזמור שפטני אלהים וגו' בפרט בפסוק שלח אורך ואמתך וגו' ואבואה אל מזבח אלהים אל אלהי שמתח גילי יבכה בכי רב ועצום על החשוקה העצומה זו, ומקומות אלו שרמזתי יקיש האדם אל כל מקום שיגיע ענין העדר הכבוד של השכינה הקדושה בחורבן בית מקדשה או בהריגת בניה. ובפרט הצדיקים והחסידים או באיזה מקו' של חרף וגדוף או לאיזה חשוקה עצום אל יוצרנו וכוראנו ית' ויתעלה כנגד יבכה האדם בכי רב ועצום כי הבכוי על ענינים אלו וכיוצא היא עבודה עצומה לאין חכלי להכורא ית' ויתעלה זכרו לעד. ודי בהערה זו.

ומיד אחר התקון יעסוק בתורה עד אור הבוקר וז"ל הזהיך כפ' אחרי מות ד' ס"ח ע"א נפשי אויתך בלילה כו' לאתדבקא כך ברחימותא סגיאה בלילה דבעי בינ מרחימותא דקב"ה למיקם בכל לילה לאשתדלא בפולחני עד דיתער צפרא זיתמשך עלי חוטא דחסד רתני זכאה חולקי דההוא בינ דרחימותא דא רחים ליי לקב"ה והני אנון זכאי קשומ דמרחמי ליי לקב"ה הכי בגין דעלמי מתקיי בנינהון ושלמיין על כל גזרין קשין דלעילא ותתא בגין דיתקיים עלמא בנינהון עכ"ל. וכבר העתקתי לעיל מאמרי הזהיך מגודל מעלת הלימוד אחר הצות לילה וככתבי הארזי ז"ל כתב ג"כ שילמוד אחר התקון עד אור הבוקר דוקא, וכתב עוד אם אינו יכול להעמיד עצמו מלישן ילך לישן אחר שלמד מעט אך יזהר מאוד לקום משנתו באשמור, ויחבר לילה עם יום בלמוד עכ"ל כי גודל מעלת וחיוב חבור לילה עם יום בלמוד מכואר בזהיך ככמה מקומות. וז"ל בפ' תרומה ד' ק"ע ע"ב כד אתי האי בוקר עמודא חד נעין כו' כדן כרוזא קדים וקרי אתעתרו קרישי עליוני אינון דמשבחן למריהון אתחקנו בשכחא

דיממא כדון אחפרשון יממא מן לילא זכאה חולקיי מאן דקם מגו תושבחתא דאוריתא דרעי בלילא בההוא זמנא צלותא דצפרא עכ"ל. וזכ"ח ד' י"ז ע"ג במדרש הנעלם וז"ל דתאנא כשהקב"ה נכנס עם הצדיקים בג"ע (פ"י כחצות לילה) כו' והוא עת רצון לעסוק בתורה כו', ויש חובה לישראל בשעה שעולה עמוד השחר לקום ולהתגבר בשירות ותשבחו' לפני הקב"ה מ"ט כו' הה"ד ומשחרי ימצאוני וא"ר יהודא ובלכד שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל כשהחמה זורחת עכ"ל. וכשהאיר היום אף שנמל ידיו קודם אור היום יטול ידיו ג"פ כסרוגין בלא כרכה מספק כמבואר בש"ע.

פרק שביעי

וכשיגיע זמן התפלה יכין עצמו ללכת אל בית האלהים לכה"כ או לכהמ"ד דוקא ולא יתפלל באיזה בית אף בצבור כמו שנוכר האזהרה בגמ' כל מי שיש לו כה"כ בעירו ואינו נכנס שם להתפלל נקרא שכן רע, וז"ל הוה"ק פ' תרומת ד' קס"ד ע"א בוסנא דקב"ה אתי לבי כנישתא דאיהו מקדש מעט וכל עמא אחיין כחדא ומצלחין ואורן ומשבחין ל"י לקב"ה כדון הדורא דמלך איהו כו' וכד איהו אקדים לבי כנישתא ועמא לא אחיין לצלואה ולשבח' ל"ה לקב"ה כדון כל ההוא שולטנותא דלעילא וכל אנן ממנין ומשריין עלאין כלהו אחברו מההוא עלויה דמתתקני בתקוני ההוא מלך. מ"ט דבגין דבההיא שעתא דישראל לתתא קא מסררי צלותהון ובעותהון משבחן למלכא עילאה כל אנן משריין עלאין מסדרין שבחין ואתתקנן בההוא תקונא קדישא בגין דמשריין עלאין כלהון חברים אנן בישראל לתתא לשבחא לקודשא בריך הוא כחדא למהוי מלוקא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כחדא כו' ואפילו לא אסניאו בבי כנישתא אלא עשרה באנן עשרה מודמן משריין עלאין למהוי עמהון חברים עד כאן לשוננו. ובפ' בלק דקציו ע"א ז"ל פתח ר"א ואמר מי בכס ירא ה' וגו' מאי שומע בקול עבדו האי קרא אוקמוה חברי' והכי הוא מאן דרגיל למיתי לבי כנישתא לצלואה ויומא חד לא אתי קב"ה שאיל עליה ואמר מי בכס ירא ה' שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו מאי שומע בקול עבדו כו' אלא ההוא דצלי צלותין בכל יומא איהו שמע בההוא קול דקרי ל"י קב"ה ומשבחב ב"י ואמר דאיהו עבדו כו' שבחא עלאה איהו דנפיק על"י קול דאיהו עבדא. ותו דקלא אשתמע בכל אנן רקיעין דאיהו עבדו' דמלכא קדישא ודא איהו שומע בקול עבדו כו' אבל עד לא יתכנסון ישראל לבתי כנסיות לצלואה סטרא אחרא קיימא וסגיר כל נהורין עלאין דלא יתפשטון ולא יפקון על עלמין כו' בגין דאנן אזלין למשטמא בטורי חשך והר נשפה כדון פתיחן כו' נהורין עלאין ונפקא ושריאן על בתי כניסיו' ברישיהון דצלי צלותין ומתפלגין נהורן על רישיהו וקב"ה שאיל על ההוא ולא אשתכת חמן ואמר חבל על פני' דהוה רגיל הכא והשתא דהלך חשכים ואתעבר מקמי נהורין והלך לשטמא בטוריא בעלמא ונפק מההוא נגה נהורא דנהיר ולית ל"י ב"י חולקא. אין נגה לו. כמה דאחפגז ושרי' על אחרנין דתמן. כמה טבין אתאבידו מני' כו' ואלו הוה חמן יבטח בשם ה' עכ"ל, הרי מבואר שאין תקון התפלה אף בצבור אלא דוקא ככה"כ וכשמתפלל ככה"כ עם הצבור הרי כל הסעלות נקבצו כאו לו שזוכה גם להקרא עבד ה' וכ"ש שלא יתפלל ביחידות בביתו כי מגודל תפלת הצבור נזכר בגמרא הקדושה ברכות ד"ח אמר ר' יוחנן משום רשב"י מ"ד זאני תפלתו וגו' עת רצון וגו' אימתי עת רצון בשעה שהצבור מתפללים ר"י בן חנינא אמר מהכא הן אל כביר לא ימאס כו' ארשב"י אמר הקב"ה כל העוסק בתורה

י ס ו ד ו ש ו ר ש ה ע ב ו ד ה

ובגיה ומתפלל עם הצבור מעלה אני עליו כאלו פראני לי ולכניי כו' עוד כמה סאמרים
בגמרא הקרושה המורים על גודל מעלת תפלת הצבור ומכואר גיכ בזהיק בהרכה
מקומות. וז"ל פ' וישלח ד' קס"ז ע"ב ת"ח דאריש צלותא דסגיאין סליק קמי' קב"ה
ומתעטר בההוא צלותא בגין דסלקא בגונין סגיאין ואתכלילת מכמה סטרין ובגין
דאתכלילת מכמה גוונין אתעבידת עטרה ומנחא על רישא דצדיק חי העולמים וצלותא
דיחיד לאו איהו כליא ולא איהו אלא בגוון חד וע"ד צלותא דיחיד לאו איהי מתקנא
לאתקבלא אלא בצלותא דסגיאין, עכ"ל. וז"ל גיכ פ' ויחי ד' רל"ד ע"א כל צלותין
דעלמא צלותין וצלותא דיחיד לא אעל קמי מלכא קדישא אלא בחילא תקיפא דער לא
אעלת ההיא צלות' לאתעטר' בדוכתה אשגח בה קב"ה ואסתכי בה ואסתכי בחובוי
ובכותי' דההוא ב"נ מה דלא עביד כן בצלותא דסגיאין כו' בגיכ פנה אל תפלת
הערער מהפך ואסתכי בה ואסתכי כמה רעותא אתעביד ומאן ההוא כינ דצלי צלותא
דא ומאן אינון עובדוי בגיכ לבעי לי' לבינ דלצלי צלותי' בצבורא עכ"ל יובפ' פקודי
ד' רמ"ה ע"ב וז"ל ההוא מטנא קדישא דקיימא על ההוא פתחא כל אינון צלותין
דבקעין אוירין ורקיעין לביעל קמי מלכא אי צלותא דסגיאין אנון פתח פתחא ואעיל
ההוא צלותא עד דאתעבידו כל צלותין דעלמא עטרה ברישא דצדיק כמה דאוקמוה ואי
צלותא דיחיד סלקא עד דמטא לפתחא דהיכלא דא דהאי מטנא קיימו כו' אי יאי ההיא
צלותא לאעלא קמי מלכא קדישא יאות מיד פתח פתחא ואעיל לה. ואי לא יאי דחי
לה לבר ונחתא כו' עכ"ל ומכאן תוכחה מגולה לבעלי הנויות או לשארי אנשים שדוריהם
רחוקים מכה"כ שמוזלים בחפלת מנחה וערבית להתפלל ביחידות בתנותיהם או בביתו
אוי לאותה כושה אף אם אדם יודע בנפשו שהוא צדיק גמור גם בטוח שתפלתו תהי'
זכה וברורה קשב נבחר לשון צדיק כשהוא מתפלל עם הצבור כמכואר בזהיק פ' וישלח
הניל וצלותא דיחיד לאו איהי כליא כו' ומכ"ש מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי
וידע אינש בנפשו' אם הוא צדיק גמור אם לא באיזה פנים יעלה ברצון לפני ה'
תפלתו זאת לפי מ"ש הזהיק פ' ויחי הניל וע"ש היטיב ודי בהערה זו. ועוד בהרכה
מקומות בזהיק ולא רציתי להאריך בהם לגודל אהבת הקצור. גם יורז אדם עצמו מאוד
להיות מעשרה ראשונים בכה"כ וגודל מעלתו נזכר גיכ בגמרא הקרושה ובזהיק בהרכה
מקומות. וז"ל פ' נשא ד' קכ"ז ע"א ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ועשו לי מקדש סתם
דכל כי כנישתא דעלמא מקדש אקרי והא אוקמוה ושכינתא אקרימי' לבי כנישתא זכאה
ההוא ב"נ דאשתכח מאנון קדמאי כבי כנישתא בגין דבהו אשתלים מה דאשתלים ואנון
מתקדשי קדמיתא בשכינתא כו' עכ"ל וז"ל פ' פקודי ד' ר"ג ע"א משגיה מן החלונות
אלין קיימא לאסתכלא כל אינון דמצלין צלותיהו דמקדמין לבי כנישתא ואתמנין
מאנון עטרה קדמאי כדון סלקין וכתבין לון לעילא בגין דאלין אקרון חברים לגבייהו
הה"ד חברים מקשיבים לקולך השמיעני כו' עכ"ל ומכ"ש מי שזכה להיות ראשון בכה"כ
אין ערך ותכלית לשכרו ותובא בזהיק פ' תרומה ד' קל"א ע"א ע"ב משל נפלא ע"ז ע"ש
אך לקצר אני צריך. ודי בהערה זו. ויוהר אדם מאוד שלא יתפלל בגוף משוקץ מנכבים
ח"ו כי אז תפלתו תועבה ר"ל כדאי' בפרק מי שמתו דכ"ג ועוד שם גיכ ע"פ שמור
רגליך כאשר תלך אל בית האלהים רב אשי ואי תימא ד' חנינא בר פפא אמר שמור
נקביך בשעה שאתה עומד בתפלה לפני ע"כ. גם הוא תקון גדול מחקוני התפלה וז"ל
הזהיק פ' במדבר ק"ך ע"ג ת"ח רוא דמלא אעיג דצלותא תלי' במלואא ודכורא דפומא
כלא תלין בעקרא דעובדא בקדמיתא ולכתר בדכורא דפומא מאן עובדא אלא ההוא עובדא

רעבד בינ בקדמיתא כגוונ' דצלותא היא ולא יצלי בינ צלות' עד דיתחזי עובדא בגוי' כגוונא דצלותא. בקדמיתא עובדא בשעתא דבינ קאים בעי לדכאה גרמי' בקדמית' (פי' לעשות צרכיו) לכתר יקבל עליו האי עול לפרשה על רישוי פרישו דמצוה ולכתר יקשר קשורא דיהודא דאנון תפילין כו' עכ"ד. גם יזהר בחלוקו שיהא נקי משכבת זרע חיו כנוכר בשיע. וצורך המבילה במקוה ונודל מעלתה יבוא בשערים הבאים בעזיה. וכשמגיע זמן ההליכה לכה"כ להתפלל יזהר האדם מאד מלדבר עם שום אדם אף דבר הכרחי פן ואולי עיז יאחר איזה עניי' של איש"ר או עיזו יתאחר תפלתו בלחש מעט יותר אחר סיום הצבור ולא יוכל לענות קדושה עם הצבור או יוכל להיות שלא יוכל כלל להתפלל עם הצבור בשביל איחור מעט הרבור ההוא ונמצא דבור מעט יאכד מובות הרבה ועיכ צריך לזהר בזה מאוד.

פרק שמיני

מה מאוד נהדר בכבוד ויציאתו עושה רושם בעולמות עליונים כשהוא יוצא מביתו לבה"כ מעוטף בציצית ומוכתר בתפילין כי מפליג בזה בזה"ק בכמה מקומות ואעתיק מקום א' פ' ואתחנן ד' רסיה ע"א ז"ל אריש בשעת' דבינ אקדים בצפרא ואנח תפילין ברישי' ותפילין ברשימו קדיש' בדרועו. ואתעטף בעטופ' דמצות ואתי לנפקא מתרעא דבית' אערע במזוזה רשימא דשמא קדישא כתרעא דבית' ארבע מלאכין קרישין מזוונן עמי' ונפקין עמי' מתרעא דבית' ואופי לי' לבי כנישתא ומכרוי קמיה הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדיש' הבו יקרא לבריה דמלכא לפרצופא יקרא דמלכא. רוחא קדישא שרי עליו אכרוי ואמר ישראל אשר כך אתפאר כדון ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא ואסהיד עליו קמי' מלכא קדישא כדון פקיד מלכא ע"א' למכתב קמי' כל אינון בני היכלי' כל אינון דאשתמודען קמיה הדא הוא דכתיב ויכתב כו' ולא עוד אלא דקודשא בריך הוא משתבח בי' ומכרוי עליו בכלהו עלמין חמו מת ברי' עבדית בעולמי ומאן דיעול קמי' לבי כנישתא כד נפיק מתרעי' ולא תפילין ברישי' וציצית בלבושיה ואומר אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך קודשא בריך הוא אמר אן הוא מוראי הוא סהיד סהדותא דשקרא עד כאן לשון הזהר הקדוש. אך אין יד כל אדם שוה בשלש מצות אלה שתהיינה חוברות אחת אל אחת דהיינו שביציאתו מביתו יהי' מעוטף בציצית ומוכתר בתפילין ומזוזה על פתחו כמבואר בזה"ק הנ"ל שאינו יוכל לקיים זה אם לא שדירתו סמוך לבה"כ או לבהמ"ד. ואם שלש אלה לא יעשה לה בתקונה מטעם שזכרנו עכ"פ אחת מהנה לא נעדרה שיקיים מצוה א' אשר ביכלתו לקיים אותה כתקונה והיא מצות מזוזה שכתב במאמר הנ"ל ואתי לנפקא מתרעא דבית' אערע במזוזה רשימו דשמא קדישא ארבע' מלאכין כו' שבדואי כוונת הזה"ק שיכוין האדם כוונת המזוזה וכוונתה הפשוטה מפורש בר"ס כפ' ואתחנן דרס"ג ע"ב ז"ל פקודא למקבע בינ מזוזה לתרעי' כו' דלא ינשי בינ דוכרנא דקביה לעלמין ודא איהו כגוונא דציצית כר"א וראיתם אותו וזכרתם את וגו' כיון דחמי' בינ לההוא דוכרנא אדכר בגרמי' למעבד פקודא דמארי' וזא דמהמנותא כו' עכ"ל. הרי מבואר בזה"ק הנ"ל כוונת מצות מזוזה לכן יזהר האדם מאד ככוונתה ולאו דוקא ביציאתו מביתו לילך לבה"כ אלא בכל עת אשר עיניו רואה את המזוזה בכניסתו או ביציאתו מאיזה בית אשר יהי' מזוזה בפתחו יניח ידו הימנית על המזוזה ויקבל עליו עול מלכות שמים ועול מצות שנכתבו כפ' שמע וכפ' והי' אם שמע שבמזוזה ויכוין במחשבתו בזה"ל כשמחה עצומה אני מאמין

י ס ו ר ש ה ע ב ו ד ה

באמונה שלמה ואמיתית שאתה יחיד ומיוחד ומקבל עלי לקיים מצותיך הקדושים ע"כ כנ"ל בזה"ק. וכבר נדפס בסדורים כמה פסוקים שיאמר האדם בשעה שמניח ידו על המזוזה בעת הליכתו לבה"כ ועכ"פ באם שאינו יכול לומר כל הפסוקים יאמר פ' שמע לבד. אך בכוננה הנ"ל בזה"ק כי טוב מעט כו'. ובעת הליכתו לבה"ה ילך בזריזות ויכוין במחשבתו בזה הלשון אני הולך לבה"כ לעבוד את בוראי יתיש ויכוין זאת כל עת ההליכה בשמחה עצומה. ויוהר האדם מאוד להתפלל בתמידות מעומף בציצית ומוכתר בתפילין דוקא ובעויה קצת עוברי דרכי אינם נוהרים בזה ומתפללים בלא מלית גדול וז"ל הזה"ק פ' בראשית ד' כיג ע"כ ואי צלותא לאו איהו שליטה כמה מלאכי חבלה רדפין אכתרא כו' ואי צלותא מלקא שלימא בעטופא דמצוה ותפילין על רישא ודרוקא אחמר בהו וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וגו' עכ"ל. וגודל העונש מי שאינו נוהר בעטופ' דמצוה מכואר בזה"ק פ' שלח לך ד' קע"ד ע"כ וז"ל כל בני דלא זכי בהאי עלמא לאתעטפ' בעטופ' דמצוה ולאחלשא בלבושא דמצו' כד עייל כחהוּא עלמא קאים בלבושא טנופי דלא אצטרך וקאים כרינא עלי כו' וההוא לבושא ווי למאן דאתלבש בו' כו' עכ"ל. הנה האדם יראה לעינים ממאמר הזה"ק הנ"ל כיצד מלבישין לעתיד לבוא אחר פטירתן כדי למתבר כרעי דלא אזיל בעטופא דמצוה בשעת התפלה בודאי יכנוס מרץ בלבבו להזהר עוד להתפלל בתמידות מעומף בציצית ומוכתר בתפילין בשבתך בביתך ובלכתך בדרך.

וראוי לאדם להזהר שיעשה ציציותיו חוליות חוליות כל חוליא מג' כריכות כי כן הוא מכואר בזה"ק בר"מ פנחס ד' רכ"ח ע"כ וז"ל בקצור ושיעור ארכה דציצית כו' הרין עשר אצבען שלישי גדיל ושני שלישי ענף וכל חוליא משולשת כל משלש מסטרא דקדושה הה"ד כו' חוליא כלילא מתלת כריכות משלשין דא שכינת' כו' זכאה גופא דהכי איהו רשום בשכינת' וקביה על כנפי דמצוה כו' שלשה עשר חוליות (ר"ל בכל ציצית כן הוא החשבון משיעור הכריכות שאנו עושים ז' וח' וי"א וי"ג) אית בהון תשעה ושלישים כריבן כחושבן מ"ל ושלשה עשר חולין כחושבן אחד סלקין בין והאי איהו בין י"ה עכ"ל. ובתקונים תיקון י"ח ד' פ"ג ע"כ ז"ל בקצור ואלין אנון דמללין קדם מלכא בחשאי (-: בתפלת י"ח) ושאלין מיני' בעותהון בחשאי כו' מיד הא מטרונית' אחידת בהון ואוליפת זכו בגיניהו כו' ואמרת רבון עלמין אלין אנון דהוו מכסיין לי בעטיפא דמצוה דציצית בחמש קשרין ותלת עשר חוליות לכל סטר כו' עכ"ל מכאן יראה האדם גודל מעלת עשית הציצית בחוליות דוקא וכן כתב האר"י. וטוב לזהר בזה, וגם טוה אל תנח ירך שיהיו הציציות חוטין כפול שמנה כנוצר בספרים וסודן כסום ליודעי מדע ושיהיו יפים ולבנים כי בכל המצות הדור מצוה עד שלישי ובפרט במצוה זו ששקולה בכל התרי"ג והזהיר בה זוכה ורואה פני השכינה כנוצר בש"ע סי' כ"ד. ויוהר האדם מאוד בנקבי הטלית שחוטיו הציצית תלויים בו שלא יהיו למעלה מגי אצבעות ולא למטה מקשר אגודל כי ראיתי רבים שאינם נוהרים בזה. גם בתפילין יזהר האדם מאוד לזהר אחר תפילין היותר כשרים שנכתבו בקדושה ובטהרה וכתובה תמה כי גודל מעלת תפילין רבו בזה"ק ובתקונים במקומות הרבה ואעתיק מאמר קצר מתקונים תיקון ס"ז ד' פ"ג ע"כ וז"ל ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו ת"ח כל מאן דאנח תפילין על רישי' ועל דרועי' קלא מליק בכל יומא לכל הוין מרככות ואופנים ושרפים ומלאכין דמטנן על צלותא הבו יקר לדיוקני' דמלכא. דאיהו מאן דאנח תפילין דעלי' אתמר ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו

בצלמו בתפילין דרישא כגונא דתפילין דמרי עלמא עכ"ל. ובודאי אחיי ורעי להקרא האדם דיוקנא דמלכו בהנחת התפילין צריכין להיות התפילין כשרים בתכלית. גם גודל מעלת ציצית ותפילין מכואר בזיה ד' ע"ז ע"א וז"ל ובצינא קריש' אמר כל מאן דאנח תפילין וציצית כא"ו מקיים תרי"ג מצות דאוריתא עכ"ל וזי בהערה זו.

וקודם הנחת טלית ותפילין יזהר האדם מאוד לומר פסוק ויהי נועם עד כוננה עלינו וכן מן הנכון לומר פסוק זה קודם עשית כל מצוה ומצוה והוא תועלת גדול בעשית המצוה להחשב כצג באיתן הכוונה הראויה לה כמכואר בזה"ק פ' יתרו ד' צ"ג ע"ב וז"ל ברעותא תלי' מלה לשמה. ובעבודה דלפתחא לשמה אסתלק עובדא לעילא ואחתקן כרקא יאות כו' דהא קביה בעי לבא ורעותא דבינ. ואפ"ה אי לית תמן רעותא דלכא דאיהו עקרא דכלא ע"ד צ"י דוד ואמר ומעשה ידינו כוננה עלינו וגו' דהא לית כל בינ חכים לשואה רועתא ולכא לתקנא כלא ויעכיד עובדא דמצוה ע"ד צ"י צלותא דא. ומעשה ידינו כוננה עלינו. מאי כוננה עלינו. כוננה ואחתקן תקונך לעילא כרקא יאות. עלינו אע"ג דלית אנן ידעין לשואה רעותא אלא עובדוי בלחודוי מעשה ידינו כוננהו למאן לההוא דרגא דאצטרך לאחתקנא כו' עכ"ל. ואם דוד מלך ישראל אשר רוח ה' דבר בו מלתי על לשונו להתפלל בשביל כלליות ישראל שיהא מעשה ידינו במצוה כוננה לתקן תקונים במדרגות העליונים כאילו נתכוונו בכל מצוה ומצוה כל הכוונות הראוים לתקון כל מדרגה ומדרגה בעולמות העליונים כנ"ל בזה"ק. ואם הראשונים כו' כ"ש ברורות האחרונים אשר שם עניות יהלכון עני בדעת ע"ז יתפלל חפלה לעני כי יטוף מלתו ולפני ה' ישפוך שיחו זו התפלה שהתפלל דוד המלך עליו השלום קודם כל עשית מצוה ומצוה וכן הובא בספרים.

פרק תשיעי

(סדר הנחת טלית ותפילין)

הנה כי כן יברך גבר ירא ה' קודם עשית המצוה ברכה הראויה לה אך קודם הברכה יאמר לשם יחוד כו' וגודל חיוב אמירתה הובא בזה"ק פ' תזריע ד' נ"א ע"ב וז"ל א"ר אלעזר בכל עובדוי דבינ ליבעי ליה דלהוון כללהו לשמא קרישא לארכרא בפומיה שמא קדישא על כל מה דאיהו עבד דכלא הוא לפולחני' כו' עכ"ל בקיצור ובשער הכולל ביארתי שם בעויה כל הראוי באריכות. ואחר אמירתו לשם יחוד יזהר פה שנזכר בש"ע סי' כ"ד להסתכל בציצית בשעת עטיפה והכוונה בזה לפי שבציצית נרמזו כל התרי"ג מצות שיקבל עליו האדם בעת ההסתכלות קבלה אמיתית בלבו ובמחשבתו שישמור אותם כמ"ש וראיתם אותו וזכרתם וגו' ויזהר האדם מאד בכונה זו ואח"כ יברך הברכה בשמחה עצומה מאוד שזיכה אותו השם יתעלה במצוה זו. ושמעתי מאנשים כשרי' שנהגו להוציא שני הציצית שלפניהם של הטלית קמן מתוך חיקם של הבגד העליון ותלויים על החגורה כדי להסתכל בהם תמיד שזה עיקר מצותן של הציצית כמ"ש וראיתם אותו וגו' ומנהג ישר הוא ואשרי חלקם.

ואחר עטיפת הטלית יאמר לשם יחוד וכו' של כוונת התפילין והובא מפורש בש"ע סי' כ"ה ובודאי חיוב על האדם לאומרו ולכוין עיקר הכונה ואח"כ יניתן ויברך ברכת התפילין בשמחה עצומה מאוד ויכוין תחלה בשמחה עצומה במחשבתו בזה הלשון אני מקיים בהנחה זו מ"ע שצוני יוצרי ובוראי ית"ש וקשרתם לאות וגו' וגם יכוין

הכוונה הנזכר בנוסח לשם יחוד שעיקר הכוונה הוא בעת הנחתן אך קודם ההנחה צריך האדם לפרש הכוונה בפה. ובעת הנחת תפלה של יד יפשוט זרוע שמאלו היטיב וז"ל הזה"ק פ' מצורע ד' ניה ע"א מאן דאנח תפילין כד מנח תפלה של יד בעי לאושטא זרוע שמאלא לקבלה לה לכנסת ישראל ולקשרא קשרא כו' עכ"ל. וכ"כ האר"י ז"ל, גם בעת שיכרוך ג' כריכות באצבע צרדה לא יעשה זה כמצות אנשים מלומדה רק יכוין שבזה עושה תקון גדול בעולמות עליונים וז"ל בתקונים ד' פ"ג ע"ב תקונא מיז תפילין דיד דא שכינתא כו' רצועה כריכא באצבעא שמאלא דא קדושין דילה דאיהו טבעת כריכא באצבעא דילה ובה איהו קשירא עמי' ואיהו עמה עכ"ל. וזה סוד שאנו אומרים לשם יחוד קב"ה ושכינתו, וז"ל פ' פנחס ד' רכ"ח ע"ב זכאה גופא דהכי איהו רשים בשכינתא וקב"ה רשים ברצועה דאיהו תפלה דיד כחלת כריכות באצבע צרדה כו' עכ"ל. ודי בהערה זו.

ויוהר האדם מאד שיהיו התפילין של ראש מונחים באמצע הראש ממש וגם למעלה מהמצח מהתחלת עיקרי השער. אף שדין זה מפורש בגמרא ובש"ע סי' כ"ז מ"ם לא מנעתי פרי עטי כזה לפי שראיתי רבים מכני עמינו אינם משימין דעתם ע"ז וכמעט חצי הקציצה מונח על מצחו ר"ל לכן באתי כמזכיר אזהרה ע"ז וגם יהי' נזהר על הקשר שיהי' באמצע העורף ולא יטה לכאן או לכאן ולמעלה בעורף דוקא כי כל זה הוא הלכה למשה מסיני. ואיך ומה מאוד צריך האדם להזהר בכל מיני זהירות לעשות המצוה כתקונה וז"ל הזה"ק פ' בהעלתך ד' קכ"ב ע"א כל מאן דאחזי עובדא לתתא כדקא יאות כאלו עבוד ל"י לעילא דהא בניני' אתער ההוא מלה כביכול כאלו הוא עבד ל"י עכ"ל. ויוהר האדם מאוד ומאוד מלהמיה דעת מתפילין כי הוא דינא דגמרא ק"ו מציץ וכל הספרים מלאים מאזהרה זו ומגודל עונשה ר"ל רק בשעת תפלת י"ח ובעת הלמוד אין שייך היסח הדעת בתפילין בעוד שהוא מכויין כוונת התפלה ומעיין בלימודו האר"י ז"ל.

וראווי וישר לאדם בעת שימשמש התפילין הן בק"ש בפסוק וקשרתם לאוח וגו' גם בכל התפלה בעת שימשמש אותן או שיחשוב במחשבתו שמונחים תפילין על זרועו ועל ראשו יחשוב במחשבתו כוונה כוללת שתפילין אלו הם אות שאתה יחיר ומיוחד שהוצאתנו מארץ מצרים אך יכוין כוונה זו הקצרה בשמחה עצומה וישמח מאוד באלהותו ית' ויתעלה זכרו לעד ודי כזה. ויוהר האדם מאוד במ"ע זו של תפילין דהיינו להניחם תמיד אף בעת הלמוד. וענין שני זוגות תפילין נזכר בזה"ח ד' ע"ז ע"ב וז"ל ובגין דלא בקיאיין אלין דדרא בתראה שויין כ' זוגי תפילין דלא ידעין ברזא כו' עכ"ל

פרק עשירי

הנה בשעה שהאדם הולך לבית הכנסת יקבל על עצמו שלא ישיח בבה"כ שיחת חולין ח"ו כי השח שיחת חולין בבה"כ הוא עון פלילי ר"ל וז"ל הזה"ק פ' תרומה ד' קל"א ע"ב מאן דמשתעי' כבי כנישתא במילין דחול' ווי ל"י דאחזי פרודא ווי ל"י דגרע מהימנותא ווי ל"י דלית ל"י חולקא באלהא דישראל דאחזי דהא לית אלהא ולא אשתכח חסן ולית ל"י חולקא ב"י ולא דחיל מני' ואנהיג קלנא בתקוני' עלאה דלעילא עכ"ל וקודם התפלה יטול ידיו כמבואר בש"ע סי' צ"ב סעי' ד' וה'.

ובכזווא לפני המלך מלכו של עולם אל החצר הפנימית אל פתח בית הכנסת ימליך באבות תחילה כמבואר בזה"ק פ' בראשית ד' י"א ע"ב וז"ל קם מערסי' בעי

ש ע ר ה א ש מ ו ר ת ש נ י ל ט

לברכה למרי ולמיעץ לביתי ולמסגד קמי היכלי בדחילו סגוי ובחר כן יצלי צלותי ויסב עימא מאינון אבהן קדישין דכתיב ואני ברוב חסדיך וגו' הכי אוקמוה לא לבעי לוי לבינ לאעלא בי כנישתא אלא אי אמליך בקדמיתא כאברהם יצחק ויעקב בגין דאנון תקינו צלותא לקמי קביה הה"ד ואני ברוב חסדיך אבא ביתך כו' וכפי ויקרא ד' ח' ע"ב כן הוא הגרסא אבא ביתך דא אברהם אשתחווה אל היכל קדשך דא יצחק ביראתך דא יעקב ובעי לאכללא לון ברישא ובחר כן יעול לבי כנישתא ויצלי צלותי כדין כתיב ויאמר לוי עבדי אתה ישראל אשר כך אחפאר עכ"ל הזה"ק, וכבר נדפס דפוסת מרובה באריכות קצת בספרים גם בסדורים, ואציג לפניך הנוסח' בקצור נמרץ בכדי שיוכל כל אדם לקיים אוהרות הזה"ק להמליך באבות תחלה קודם בואו לבה"כ וזה הוא בעומדו בפתח בה"כ יאמר כזה הלשון ואני ברוב חסדיך אבא ביתך בזכות אברהם אשתחווה אל היכל קדשך בזכות יצחק ביראתך בזכות יעקב רכוננו של עולם בזכות שלשת אבות אלו אבא לבה"כ להתפלל לפניך ובזכותם תעלה תפילתי לכתר על ראשך ע"כ, ובדואי נוסח זו הקצרה יוכל כל אדם לאומרה על פה ואחר כך כשיבא כנגד ההיכל יאמר אשתחווה אל היכל קדשך ביראתך וישתחווה השתחוי גדולה ויכוין שמשחווה להבורא יהכרך ומיראתו אותו כניל בפרק שמיני במאמר הזה"ק ועיי"ש, ואחר כך יעמוד במקום קבועת תפלתו ויתחיל להתפלל, וקודם התחלת התפלה יוהר האדם מאוד לקבל על עצמו מעט של ואהבת לרעך כמוך, ויכניס אהבה עצומה בלבו לאהוב כל אחד מישראל כגופו וכנפשו כדי שתעל תפלתו כלולה מכולם האריו"ל.

ואם קודם סדר תקון חצות לא סדר ברכת השחר טהנותן לשכוי בינה עד הגומל חסדים, טוב לסדרם ככה"כ עם שאר התפלה כדי שיענו אחרים אמן אחר ברכותיו כי מה מאד גדלה מעלת הברכה כשעונין אחרים אמן וז"ל פי עקב ד' רע"א ע"א כד סליקין אנון ברכאן מתתא לית פתחא ופתחא לעילא ולית ממנא לעילא דלא פתח כל אנון פתחין ומכרוי ואמרי בכל אנון ריקיעין דא איהו דורנא דמלכא דשרר פלוני דא הוא דורנא בקיומא כדקא יאות וסאן איהו ברכה דאתיכו עליי אמן דא איהו בקיומא כדקא יאות כו'. אמן הא רוא דקשרין דכל יתודא וקדושא ברוא דמארי ומעטר לההיא ברכת' בעטרין עלאין כדקא יאות וקב"ה אחרעי בהו באנון דמברכין ליי ותאובתי בברכתא דלתתא כו' ועל רוא דא כתיב כי מכבדי אכבד כו' עכ"ל, וע"כ מן הנכון שיוהר האדם להשמיע ברכותיו כל מה דאפשר בפני אחרים כדי שיענו אמן אחר הברכה.

ואחר ברכת השחר יאמר פרשת העקידה וגודל מעלת אמירתה הובא בתקונים וכבר נדפס המאמר בסדורים ויאמר התפלה שקודם אמירתה ושל אחריה כפי שנדפס בסדורים, וגם בשבת וי"ט יאמר פ' העקידה אך אין לומר התחינה כ"כ בס' שתי ידות, אח"כ יאמר הנוסח לעולם יהא אדם ירא שמים כו' עד פרשת התמיד וכל הנוסח הובא במור א"ח סי' מ"ו.

ובק"ש ראשונה דקרבות יוהר האדם שיקרא פסוק שמע ובשכ"מלו ככוונ' עצומה ממש כמו בק"ש דיוצר גם פסוק ואהבת עד ובשעריך כפי שיבוא לפנינו בעז"ה בשערים הבאים, וק"ש זו חיוב גדול על האדם לקרותה אף שמתפלל כותיקון וקורא ק"ש בזמנה קודם הנץ החמה אעפ"כ מחוייב לקרות ק"ש זו דקרבות כיכ הארזי ז"ל כי ד' ק"ש חיוב על כל אדם לקרות בכל יום ראשונה ק"ש זו והיא נקראת ק"ש דקרבות ולכן אף שמדר אדם ברכת השחר עד פ' התמיד קודם אור הכוכר עכ"ז אחר

י ס ו ד ו ש ו ר ש ה ע ב ו ד ה

מ

הנחת מלית ותפילין קודם שיתחיל פ' התמיד ראוי שיקרא ק"ש זו מן שמע עד וכשעריך כי היא נקראת ק"ש דקרבנות וק"ש ב' נקראת ק"ש דיוצר. וק"ש ג' היא ק"ש של תפלת ערבית ונקראת ק"ש דערבית. וק"ש ד' היא ק"ש שעל המטה וכל הג' ק"ש האחרונות החיוב לקרות כל הג' פרשיות זולת ק"ש דקרבנות איצ' לקרות רק פ' הראשונה כנ"ל. אך אם ישער האדם שיעבור ח"ו זמן ק"ש דיוצר דהיינו בימים הארוכים וכפרט בשבת קודש וי"ט מי שאינו מתפלל כוונתיקין בוודאי עובר זמן ק"ש אז יזהר מאד לקרות בק"ש דקרבנות כל הג' פרשיות ויכווין לצאת בזה הקריאה ט"ע דק"ש של שחרית. וראוי לאדם להתנהג בזה אף בכל ימות השנה לקרות בק"ש דקרבנות כל הג' פרשיות מספק שמא ח"ו לא יקרא ק"ש דיוצר בזמנה ויהי מעוות לא יוכל לתקן ובוודאי ראוי וישר שיתאמץ האדם בכל יכולתו לקרות ק"ש דיוצר תמיד בזמנה כי בוודאי זה דוחק גדול לצאת בק"ש דקרבנות ידי חובת ק"ש וכפרט בלא ברכותי' שלפניה ושל אחריה אך אין דנין אפשר משאי אפשר. וגודל שכר ק"ש עם דמדומי חמה מכואר בי"ח ד' פ"ד ע"א וע"ש. אח"כ יאמר השבחים של אתה הוא א' ושל אתה הוא ב' ככוונה ובשמחה כי הם נכללים משבחים נפלאים ותפלות, גם בשבחים אלו מעיד האדם על אלהותו יתברך ויתעלה ואתה הוא א' נתקנה ע"פ הירושלמי הובא בטור ואתה הוא ב' הוא מאמר אליהו ז"ל והובא כתנא דבי אליהו, ולענין חתימה בשם באתה הוא הא' הטור בס"י מ"ו כתב הנוסחא של החתימה בשם אך הב"י לא הכריע בזה וע"ש. ובשם האר"י ז"ל מצאתי שאין לחתום בשם אלא ברון המקדש את שמו ברכים.

פרק אחד עשר

גודל מעלת אמירת הקרבנות אם אמרתי אספרה נא כמו שהם מכוארים בזח"ק ובתקונים בכלל מקומות מושבותיהם תקמן היריעה ולא יכילו אך אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב אפס קצת ממאמריו הקדושים כדי להלהיב לב אנשים כערכי באמירתם ואף גם זאת נקיטנא נפשאי בקצרה לגודל תשוקת הקצור. וז"ל הזה"ק בפ' וירא ד' ק' ע"א א"ר כרוספדאי האי מאן דמדכר בפומי' בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענינא דקרבני' ותקרוכתא ויכוין בהן ברית כרותה הוא דאנון מלאכיא דמדכרי' חובי' לאבאשא ל"י דלא יכלין למעבר ל"י אלא טיבו עכ"ל. ופרטי הפרשיות של קרבנות שיאמר אדם בכל יום נדפסו כבר במדורים ומפורשים ג"כ בזח"ק. וז"ל בי"ח ד' ל"ד ע"ד ארשביי בשעתא דב"ג אקדים בצפרא אנח תפילין ברישי' כו' ואזיפו ל"י לכו כנישתא כו' עד אכריו ואמר ישראל אשר כך אתפאר בחר הרי אית ל"י למקרי פרשתא דבראשית עד יום א' דאיהו עליוא ותושבחתא דכלא לבתר יתעסק בפרשת קרבנות לכפרא עליו וכל אנון קרבנין דיומא צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת חורת העולה בגין לכפרא על כל אינון הרהורין ומחשבין דל"א כו'. עכ"ל (והיא פ' של תרומת הדשן). וגודל מעלת פרשת התמיד מכואר בתקונים תקון י"ח דף ל"ד ע"א וז"ל א"ין נפקין הא אחרונן אע"ין אנון מארי דצואר דהוו מברכי להקב"ה על מאכלין ומשתיין דקרבנין דאמרין בכל יומא צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח נחוחי דהוו מקריבין לקב"ה ושכינתיה ככמה קרבנין דצלותין עכ"ל. הנה מזה יראה האדם גודל מעלתם ואיך ראוי לכוין בקריאתם ועיקר לקרותן במתן גודל ולדקדק בחיבות ככתוב בתורה. ודי בהערה זו.

פ ר ק ה א ש מ ו ר ת ש נ י מ א

ואחר פרשת התמיד יאמר פסוק ושחט אותו על ירך וגו' בכונה גדולה. וגודל מעלת קריאת פסוק זה הובא בכ"י סי' א' וז"ל וכתב הר"י בר יקר טוב לומר עם הקרבנות פסוק זה ושחט אותו וגו' כדאמרינן בויקרא וכה אמר הקב"ה מעיד אני עלי שמים וארץ בין נכרי בין ישראל בין עבר בין אמה בשעה שהן קוראין מקרא זה צפונה לפני ה' אני זוכר עקדת יצחק בן אברהם. עכ"ל.

ואחר פסוק זה יאמר פרשיות של קטורת כנדרפם כסדרים ויתחיל מן אתה הוא ה' אלהינו שהקטירו לפניך את קטורת כו' וגודל מעלת קריאות פרשיות של קטורת רבו ג"כ כזה"ק במקומות הרבה ואעתיק לפניך רק מקום אחד בכדי להלהיב לבות בני אדם להביאם לשעבוד הכוונה בשעת קריאתם וז"ל פ' ויקהל דר"ח ע"כ מלה דא גזרה קיומא קמי קב"ה דכל מאן דאסתכל וקרי בכל יומא עובדא דקטורת ישחויב מכל מילין בישין חרשין דעלמא ומכל פגעין בישין ומהרהורא בישא ומדינא בישא ומסותנא ולא יתזק כל ההוא יומא דלא יכיל סטרא אחרא לשלמא ע"י ויצטרך דיכוון בי' אר"ש אי בני נשא הוון ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטורת קמי' קב"ה הוון נשלי כל מלה ומלה מני' והוון סלקי לה עטרה על רישיהו ככתרא דדהבא ומאן דאשתדל בי' בעי לאשתכלא בעובדא דקטורת ויכוון בי' בכל יומא אית לי' חולקא בהאי עלמא ובעלמא דאתי ויסתלק סותנא מיני' ומעלמא וישחויב מכל דינין דהאי עלמא מסטרין בישין ומדינא דגיהנם. עכ"ל בקצור. ובדף רי"ט ע"א ססיום כזה"ל. ת"ח האי מאן דדינא רדיף אכתרי' אצטרך להאי קטרת ולאכתבא קמי מרי' דהא סיועה איהו לאסתלקא דינין מני' ובהאי ודאי מסתלקין מני', הוא רגילא בהאי לאדכרא חרין. זמנין ביומא בצפרא וברמשא דכתיב קטרת סמים בבוקר בבוקר וכתוב בין הערבים יקטירנה ודאי איהו קיומא דעלמא תדיר דכתיב וקטורת תמיד לפני ה' לדרתיכם ודא הוא קיומא דעלמא לתתא וקיומא דעלמא לעילא כההוא אתר דלא אדכר בכל יומא עובדא דקטורת דינין דלעילא שרי' בי' בגין דכתיב קטרת תמיד לפני ה' תמיד איהו קיימי לפני ה' יתיר מכל פלחנין אחרנין תכיבא איהו עובדא דקטורת דהוא יקיר וחביב קמי קב"ה יתיר מכל פלחנין ורעותין דעלמא כו' ובג"כ עובדא דקטורת אצטרך לאקדמי' לצלותא כו' ולבתר שירין ותושבחין. (ר"ל פסוקי דזמרה) וצלותין כלא כדקאמרן. עכ"ל בקצור ודי בהערה זו לאדם להזהר באמירת פרשיות הקטורת בבוקר ובערב במחון גדול ובדקדוק התיבות היטיב ככתוב בחזרה ובכוונת הלב. ודי בזה. וכתב האר"י שאמירת פרשיות הקטורת וסמניה ימיענו לחזור בתשובה גם מזהיר שימנה אחד עשר הסמנים באצבעותיו בכדי שלא ישעה ח"ו. ע"כ. וגודל החקון של אמירת הקרבנות בכל יום על סדר התפלה מכואר פ' תרומה קל"ג ע"א וז"ל מטה ושלחן וכסא ומנורה. ארבע אלין כלהו בשכינתא אינון ואיהי כלא זכר תקונין אלין מתקנין לגבי עלמא עלאה בסדורא דאנן מסדרין. בסדורא דצלותא דערבית ובתקונא דיל"י הא מטה. בסדורא דאנן קרבנין ועלוון דאנן מסדרין בצפרא ואנן שירין ותושבחין הא שלחן. ובההוא סדורא דצלותא דמיושב ובתקונא דק"ש כההוא יחודא דאנן מתקנין הא כסא. כההוא סדורא דצלותא דמעומד ובאנן קדושאן ותוספתא קדושה וברכאן דאנן מסדרין הא מנורה. זכאה איהו כינ דדא שוי ברעות' לאשלמא לגבי מארי' בכל יומא ולאכתנא לגבי' הני תקונין כדן ודאי קבי' יהא אושפיוי' בכל יומא. זכאה איהו בהאי עלמא וזכאה איהו בעלמא דאתי. עכ"ל. ובפ' בסדרב ק"כ ע"ב ז"ל כד אתי צפרא ותב לגבי' פקדוני' בעי לברכא לי' לקבי' דאיהו מהימנא עלאי. לבתר דקם עאל לבי כנישתא מעטר בטומפי. אתכסי בכסויא

דציצית עאל ומרכי גרמי בקורבנין בקרמיתא. לכתר קבול עלי עול מלכותא בסדורא דשכחי דדור דאנון סידורא דעול מלכותא. ובסדורא דשכחא דא אשרי עלי ההוא עול. לכתר סדורא דצללותא לקשרא לון כחדא. עכ"ל. ודי הערה בזה. ומכל הפרשיות של קרבנות הנזכר בש"ע סי' א' שיאמר אדם בכל יוהר עכ"פ כמה שנזכר שם סעיף ט' כי טוב מעט בכוונה כו' ויאמר על הסדר כפי המבואר בזה"ק הנ"ל דהיינו שמקודם יאמר פ' בראשית עד יום אחד. ואח"כ פ' הכיור ואח"כ פ' תרומת הרשן. כמבואר בזה"ק הנ"ל גודל מעלתו. ואח"כ פ' התמיד ואח"כ פ' הקטורת וסמניה על הסדר שנדפס בסדורים. ואעתיק מאבוררה"ם פי' על כמה תיבות טסמני הקטורת. וז"ל בורית כרשינא שני דברים הם. השעה קבין פי' משניהם אם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה פי' כהן גדול שמביא לפני ולפנים שהרי בא ביאה ריקני' שכן כתוב וכסה ענן הקטרת וגו' אבל אם חסר אחת מכל סמני' שאין ענן הקטורת כהלכתו חייב. עכ"ל.

ואחר אמירת הקטורת יאמר הפסוקים ה' צבאות עמנו וגו' כל פסוק ג"פ כהחלהכות גדול וככוונה עצומה וגודל מעלתה הובא מאבוררה"ם וככ"י גרסינן בירושלמי פ' אין עומדין ר' חזקי' בשם ר' יעקב בר אחא בשם ר' אסא בשם ר' יוחנן לעולם אל יהי פסוק זה זו מפיך ה' צבאות עמנו משגב לנו וגו' ר' יוסא בר כ"ר בון בשם ר' אבוה בשם ר' יוחנן וחכרי' ה' צבאות אשרי אדם וגו' עכ"ל וזוה יראה אדם גודל מעלתם ויתלהב בכוונת אמירתם. ודי בזה. ותכף אחר פסוקים אלו יאמר פסוק וערבה לה' מגתת וגו' הארז"ל. ואח"כ שאר פסוקים כמו שנדפס בסדורים. ואח"כ אבוי הוה מסדר כו'. אח"כ תפלת ר' נחוניא בן הקנה אנא ככח כו' ויוהר האדם לאומרה בכוונה עצומה וכמתון גדול ויחלק באמירתו כל שתי תיבות בפ"ע הארז"ל. ותפלה זו הוא מתקוני התפלה המיסדים על סדר תקון עולמות העליונים ועיקר כוונה הפשוטה לכיון היטיב פי' המלות של תפלה זו ומי שיעיין היטיב בזה"ד ע"ד ע"ב יראה גודל מעלת תפלה זו ויראה לומר אחר סיומה בשכמ"ל"ו כי כן הנוסחא בתקונים תקונא ד' די י"ט ע"א. ואח"כ יאמר הרבון הנדפס בסדורים.

ופרק איזהו מקומן יעיין האדם בכתבי הארז"ל ויראה גודל מעלתה שכל משנה ומשנה של פרק זה הוא תקון בפ"ע בעולמות העליונים. לכן יוהר לאומרה בהכנת פירושה ובמתון וכלל הכוונת של כל הנזכר עד הגה ומה גם פרק זה יכוין האדם קודם אמירה של איזה ענין שכזה האמירה אני רוצה לעשות נחת רוח ליוצרי ובוראי יתי' ויתעלה ואז בודאי יעשה אמרתו רושם ותקנה בעולמות העליונים אף שאינו יכול לכיון כוונת הארז"ל כי רחמנא לבא בעי. וכוונה זו של עשית נחת רוח לבוראינו יתי' היא כוונה נפלאה ועצומה ככל העבודות וכפרט באמירת תקוני התפלות ולמוד תורה הקדושה. גם בתוך אמצע התפלה או דשכח או הלמוד יתעורר האדם אל כונה זו. ודי בהערה זו.

ואחר ברייתא דר"י אומרים קדיש וקדיש זה הוא ג"כ מתקוני התפלה. הארז"ל ז"ל. ונוסחא של עושה שלום כן הוא הנוסחא בזה"ק פ' תרומה ד' קס"ט ע"א עושה שלום במרומיו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו כו'.

אם לא אמר האדם פרשת קדש כו' והיה כי יביאך תיכף אחר הנחת תפילין אם ישער בעצמו שלא יאחר תפלת הצבור יאמר אותן שתי הפרשיות כאן קודם כ"ש כרי שיאמר כל הדי' פרשיות על סדר הכתוב בתורה ובתפילין. מקודם יאמר כאן קדש והיה כי יביאך ובק"ש יאמר שמע והיה אם שמוע משא"כ אם יאמר השתי פרשיות

פרק הא ש מ ו ר ת ש נ י מג

קדש והיה כי יביאך אחר התפלה לא יאמר על הסדר, שמעתי. ע"כ תקוני תפלות של עולם העשיה.

פרק שנים עשר

נעים זמירות מלך ישראל כשהשיג ברוח קדשו גודל מעלה ותקון התפלה ויהי כראותו שכני אדם מזלזלין בו דבר ברוח קדשו ומלתו על לשונו לשון חכמים מרפא שימו לבבכם לכל הטוב ההוא שאבדתם ואמר כרום זלות לבני אדם כדרו"ל דברים שהם עומדים ברובו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם ואת כל זה ראיתי ונתתי את לבי טרם אחלה לדבר על שער התפלה וכוונתה להביא מן האומרים מאמרי הזה"ק ותקונים. פרק תקוע אלפא בינה בגודל מעלות ותקון התפלות בעולמות העליונים. ואם אמרתי אספרה נא כמו הם בזה"ק לשנים יאריכו פארותיו כי הם לערך ק"כ מאמרים נמנים. ואי לזאת איפה לקטתי איפה א' קטנה מקצת מאמרים מזה"ק ותקונים. המבארי' גודל מעלת התפלה וגודל תקונה בכל העולמות העליונים ובכדי לעורר את האהבה עד שתחפץ לבב אנוש כערכי לבוא אל שעבוד כוונת התפלה יהיו נכונים. ולגודל אהבת הקצור נקיטנא נפשאי בקצרא בהעקת המאמרים על צד היותר אפשרים. ופרקו נאה הי' להעמידו בין הפרקים הקודמים טרם ביאורי התחלת התפלה אך אין מפסיקין בין הפרקים כי דרך הלכו הוא קרב לגשת אל הקדש סדר הנאות בעשייתן לעבודות האשמורה כל אלה חברו אל עמק שוה בלי הפסק בנתיים עד השלום תקון תפלת עולם העשיה ויהי השער לסגור אמרתי כל מן דין סמוכו לנא לעשות לו סמוכין בסגירת השער הזה.

וגודל מעלות התפלה דרך כלל הובא בגמרא הקדושה ברכות פרק אין עומדין דף ל"א אר"א גדולה תפלה יותר ממע"ט שאין לך גדול במע"ט כמשה רבנו ע"ה ואפ"ה לא נענה אלא בתפלה דכתיב כו' ואר"א גדולה תפלה יותר מכל הקרבנות שנאמר כו' ועוד כמה מאמרים. וז"ל הזה"ק פ' ויחי רכי"ט ע"ב ת"ח כל ב"ג דאתי למפלח ל"י לקב"ה. בצפרא ופנייא בעי למפלח ל"י לקב"ה בצפרא כד מליק נהורא כו' כדון בעי ב"ג לאתקשרא בימינא דקב"ה ולמפלח קמ"י בפולחנא דצלותא בגין דצלותא אחסין חוקפא לעילא ואמשיך ברכאן מעומקא עלאה לכלהו עלמין ומתמן אמשיך ברכאן לתתאי ואשתתחו עלאין ותתאין מתברכין בההוא פולחנא דצלותא דקא בעי ב"ג למפלח קמ"י קב"ה בשמחה וברננה לאכללא כו'. עכ"ל בקצור. וכדף ר"ג ע"א ז"ל השתא דקרבנא לא אתעביד צלותא דכ"ג אתער שלימו לעילא ותתא ובכרכתא דברוך לקב"ה מתברכן עלאין ותתאין וע"ד בצלותא רישאל מתברכין עלמין סאן דמברך ל"י לקב"ה יתברך ומאן דלא מברך ל"י לקב"ה לא יתברך הה"ד כי מתכדי אכבד וגו' עכ"ל. וז"ל פ' פקודי ד' ר"ג ע"א חברים מקשיבים בקולך חשמיעני זכאין אנון צדיקאי דידיעי לסדרא צלותהון כדקא יאות בגין דכד האי צלותא שראת לאסתלקא אלין סלקין כהאי צלותא (פי מלאכין ממנו) ואעלין בכל אנון רקיעין ובכל אנון היכלין עד תרעא דפתחא עלאה ועאלת ההיא צלותא קמ"י מלכא לאתעטרא במה דאתמר. ת"ח כל אנון דמצלאן צלותין ומקדשין למאריהון ברעותא שלימ הא צלותא בעי' מגו מחשבה לאפקה לה וברעותא דרוחא מלולא שלימ וכדון אתקדש שמי' דקב"ה וכד מטת לגבי אלין חברים (פי' המלאכים) כלהו נמלי לההוא צלותא ואולין בהדה עד היכלא רביעאה בההוא פתחא כו' בגין דאצטרך ל"י לב"ג לברכא לקב"ה ולצלאה צלותי' כדקא יאות

יסוד ושורש העבודה

בגין דיתברך שמי' קרישא כו' ולא יפגום צלותי' בגין דיסנע ברכאן מעלמא והכא בסטרא דקדושה כו' עכ"ל בקצור. וז"ל בפ' ויקהל ד' ר' ע"ב צלותא דבינ דרחי' למרי' ואתקין תקונא דלעילא כמה דאוקימנא בקדמיחא בשירין ותושבחן דקאמרין מלאכין עלאין לעילא ובההוא סדירא דתושבחן דקאמרין לתתא איהו קשיטת כו' ובעי בר נש לשוואה לבי' ורעותי' ולכוונא בכל הני תקונין וסדורין דצלותא פומי' ולבי' ורעותי' כחדא כו' ואי ב"נ יכוין לבי' ורעותי' לכל דא כו' כדון קביה קארי ל"י שלום לתתא כד"א ויקרא לו ה' שלום וכל יומו הכי קראן ל"י לעילא שלום כו' וכד אפתלק ההוא ב"נ מהאי עלמא נשמתי' סלקא ובקעי בכל אנון רקיעין ולית מאן דימחי בידה וקודשא ב"ה קרי לה ואמר יבוא שלום ושכינתא אמרה ינוחו על משכבותם וגו' ויפתחון לה תריסר טורי דאפרסמונא דכיא ולא יהא מאן דימחי בידה כו'. עוד בדף ר"א ע"א ז"ל פתח ואמר ויאמר ל"י עבדי אתה וגו' הכא בצלותא דבעי ב"נ לצלאה קמיה דקביה דאיהו פולחנא חדא רבא ויקרא ממנון פולחנין דמרי' אית פולחנא דקביה דקיימא בעובדא כו' ואית פולחנא דקביה דאיהו פולחנא פנימאה יתיר דאיהו עקרא דכלא כו' צלותא דבינ דאיהו פולחנא דרוחא איהו קיימי ברזין עלאין ובני נשא לא ידעין דהא צלותא דבינ בקעא אוירין בקעא רקיעין פתח' פתחין וסלקא לעיל' כו' מלי' סלקא ואנון ממנון דקיימין באויר' אתמנון לד' סטרי עלמא לסטר מזרח אתמנא ממנא חד בכמה ממנון וסרכין עמי' דקיימין באוירא גזירדיא שמי' ועמיה סרכין ממנון אחרנין דאנון מחכאן לההיא מלה דצלותא וסלקא באוירא ונטי' לה האי ממנא אי היא מלה כדקא יאות. הוא וכל אנון סרכין נשקין להאי מלה וסלקין עמה עד ההוא אוירא דרקיע לעילא דתמן ממנון סרכין אחרנין בשעתא דנשקי לההיא מלה פתחי ואמרי זכאן אתון ישראל דידיעיתו לעטרא למריכוון בעטרין קדישין זכאה איהו פומה דמלה דעטרה דא נפקא מני' כדון פרחין אתון דקיימין באוירא דבשמא קדישא דתריסר אתון דההוא שמא שליט באוירא כו' ואינון אתון פרחין וסלקין בההיא מלה וההוא ממנא דמפתחן דמארי' דאוירא בידו' וכל אנון ממנון אחרנין כלהו סלקין ב"י עד רקיעא ואתמסר בידא דממנא אחרא וסלקא לעילא כו' סלקא צלותא ומטת לגבי חד ממנא דאתמנא לסטר מערב ותמן קיימין תשעה פתחין ובהו קיימין כמה סרכין וכמה ממנון ועלייהו ממנא חד די שמי' זבוליא"ל כו' וכד נהור יממא אעלין כלהו בפתחא חדא דאנון ט' פתחין דאיהו פתחא עילאה על כלהו וכד צלותא סלקא אעלת בההוא פתחא וכלהו סרכין וכלהו ממנון נפקין מההוא פתחא ועליהו זבוליא"ל ההוא רב ממנא ונפקי כלהו ונשקי לה ומטן עמה עד רקיע תנינא סלקת צלותא עד ההוא רקיע ואתפתחו תריסר תרעין דההוא רקיע ובההוא תרעא דתריסר קאים ממנא חד דשמיה ענאי"ל והאי ממנא על כמה חילין על כמה משריין וכד צלותא סלקא קאים האי ממנא וכריו על כל אנון פתחין ואמר פתחו שערים וגו' וכלהו תרעין פתחין ואעלת צלותא בכל אינון פתחין כדון אתער חד ממנא כו' דאיתמנא על שיתין רבוא משריין כו' כל אנון שתיין רבוא משריין וכל אינון מארי דעינין וכל אנון דצייתין מארי דאודנין כלהו נפקי ונשקי לההוא מלה דצלותא דסלקא הה"ד עיני ה' אל צדיקים ואוניו אל שוועתם כו' רקיע תליתיא ההוא צלותא סלקי ומטי לההוא רקיע כו' וכד צלותא סלקא נחית ההוא שרביטא ומגיד קמי' ההיא צלותא ואקרי האי רקיע רקיע דשרביטא כו' דא היא צלותא דסלקא על כל אנון רקיעין כדון סגדין לגבה מכאן וללהא צלותא מתעטרא בעטרין עלאין וסלקא לגו רקיע רביעאה כו' וכלהו מעטרין לההיא צלותא בעטרין

ש ע ר ה א ש מ ו ר ת ש נ י מה

דבוסמין דגנתא דעדן ותמן אתעכתב צלותא עד דכלא משריין. סלקין עמה לגו ההוא רקיע חמשהא ותמן איהו ממנא חד גדריא"ל שמי' והוא מארי קרבין דעויג וכד צלותא סלקי כדין אודעזא הוא וכל משריין דלי' ואחבר חייליהו ונפקי וסגדי ומעטרין להתיא צלותא ומסלקין עמה עד דמטו לשבעין חרעין דתמן. קאים חד ממנא דשמי' ענפיא"ל רב ממנא והוא מעטר להתיא צלותא בשבעין עטרין וכיון דמתעטר' צלותא בכל הני עטרין כדיון מתחברין כל אנון חיילין דכלהו רקיעין ומסלקין להתיא צלותא דמתעטרא בכל סטריין לגבי רקיע שביעאה וכדיון אעלת צלותא וסנדלפון רב יקרא עלאה דכל מפתחין דמרי' בירי' אעיל להתיא צלותא לגו שבעה היכלין כו' שבעה היכלין אלין אנון היכלין דמלכא והאי צלותא כד מתעטרא בכל הני עטרין כו' זכאה חולקי' דביג דיעד לסדרא צלותיה כדקא יאות כהאי צלותא דמתעטרי ביה קב"ה כו' עד הכא מלין למנדע ריון עלאין מכאן ולהלאה אית פקודא אורייתא כו' ואנון שית פקודין דקיימין אוף הכי בצלותא. חד ליראה את השם הנכבד והנורא. תנינא לאהבה אותו. תלייתא לברכו רביעאה ליחדו. חמישאה לברך כהנא ית עמא, שתייתא למסור נשמתיה ליה כו' ואנון שית פקודין דקיימין בצלותא דמלה בר אנון פקודין דקיימא בעובדא כגוונא דציצית ותפילין, ליראה את השם פקודא דא קיימין באלון תושבחן דקאמר דוד מלכא (פי' בפסוקי הזמרה). ובאנון קרבנין דאורייתא (פי' פרשיות הקרבנות וקטורת) דתמן בעי ב"ג דלהלא מקמי מרי' בגין דאנון שירין קיימין כההוא אתר דאקרי יראה כו' ובעי ב"ג לשוואה רעותי' באנון שירין ביראה כו' כיון דמטי ב"ג לישתפח ישוי רעותי' לברכא לוי' לקב"ה כגון יוצר אור ויוצר המאורות לאהבה אותו כד מטי לאהבת עולם (ר"ל אהבה רבה) ואהבת את ה' אלהיך דדא איהו רזא דרחימו דקב"ה והא אוקסוה, ליחדא ליה שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד דהכא קיימא רזא דיחודא דקב"ה ליחדא שמי' ברעותא דלכא כדקא חזי ומתמן ולהלאה אדכרותא דיציאת מצרים כו' לברכא כהנא ית עמא כו' למסור נפשיה לגביה ולמיהב לוי' נשמת' ברעותא דלכא כד נפלין על אנפין ואמרין אליך ה' נפשי אשא דיכיון לבי' ורעותיה לגביה לממסר לוי' נפשיה ברעותא שלים אלין אנון שית פקודין דקיימין בצלותא דסלקין לגבי שית טאה פקודין דאורייתא ואי תימא תליסר אחרני יתיר כו' זכאה חולקי' מאן דישוי לכא ורעותיה לרא ולאשלמא לון בכל יומא ובאלון תליין אחרנין סגיין אבל כד מטי ב"ג לאתרין אלון אצטרך לוי' לכוונא לבי' ורעותא לאשלמא ההוא פקודא דקיימא בההוא מלה וכדיון מכרוזי עלי' ואמרי ויאמר לוי עכדי אתה ישראל אשר כך אתפאר עכ"ל בקצור נמרץ.

אחיי ורעי אף מקצת מאמרים אלו שהעתיקתי יכול אדם להתכונן גודל מעלת התפילה שעולה ברום רקיעים והיכלות בין כמה חיילין ומשריין עלאין להעשות כתר ועטרת חפארת למלך מלכי המלכים הקב"ה וביש וכל הכבוד שעושיין לה בנשיקין והשתחוואת כני"ל וכל העולמות מתברכין בתפלתו כני"ל בזהר ויחי ואמשיך ברכאן מעומקא עלאה לכלהו עלמין ואשתכחו עלאין ותתאין מתברכין בההוא פולחנא דצלותא ונכללין בה גם כל התרויג מצות כני"ל מפורש ובוודאי הערות הזה"ק לכד הן די עולה לעורר לבות בני אדם אל גודל הכוונה בה כני"ל בזהר פקודי האי צלותא בעיא כגו מחשבה לאפקא לה וברעותא דרוחא מלולא שלים כו' ולא יפגום צלותיה בגין דימנע ברכאן מעלמא. גם בזהר ויקהל כני"ל כתב ובעי ב"ג לשוואה לכא ורעותיה ולכוונא פומי' ולכא ורעותי' כחדא כו' ליחדא לבי' בתקונא דפולחנא דמרי' ולשוואה לבי'.

ורעותי' בההוא פולחנא דאינון מלין דקאמר דהא מלה סלקא כו' ודי בזה וז"ל בחתיקונים דף ק"ו ע"א תיקון ס"ט האי איהו דאוקמוה מארי מתניתין דבינ דאשתדל בפולחנא דמרי' דכל בריין דעלמא במייעתא דל"י כמה דאוקמוה כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא אתבראו אלא לסייעת' וכד בינ אפיק הכלים ודבורים בצלותיה כמה עופין פתחין גרפייהו ופומייהו לקבלא לון ההיר כי עוף השמים וגו' ונטייל קב"ה ארין מלין ובני בהון עלמין דאתמר בהון כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה ורוא דמלה ואשים דברי בפוך וגומר ולאמר לציון עמי אתה אל תקרי עמי אלא עמי בשותפי עכ"ל בקצור. ובתיקון כ"ה דמיה ע"ב ז"ל פתח ר"ש ואמר זכאה איהו מאן דמצלי וידע לסלקא רעותיה לעילא דהא פומי' אפיק שמהן ואצבעו כתבין רזין וכד סלקין שמהן מפומי' כמה עופין פתחין גרפייהו לעילא לקבלא לון וכמה חיון דמרככתא כלהו מזדמנן לגבייהו לנטלא לון כו' עכ"ל בקצור ובתיקון ע' דף קל"ב ע"א ז"ל ת"ח כד בינ מתעטף בעטופא דמצוה כו' ובתפילין איהו מעטר ל"י כו' וקרא ל"י דישרי על כרסיה דתקן ל"י שמע ישראל הכי קב"ה מתקן ל"י בההוא עלמא כרסיה ועטרה כו' ואמליך ל"י על כל מלאכין ומשריין דתמן כו' וכמה דנגנין ל"י בכמה נגונין דשירות ותשבחות והודאות הכי כד סליק לעילא כלהו חיוון דמרככות ומשריין דמלאכין קדישין דחיות ואופנים ושרפים פרשין גרפייהו בחדוה כנגנא לקבלא ל"י הא הכא אנרא דצלותא ותקינין דיל"י דאיהו פקודא חדא כו' וכמה דאיהו מקבל על"י כל פקודין דעשה בדחילו ורחימו הכא אמליכין ל"י לעילא חיילין ומשריין על ארין עלמין דתקון ל"י קב"ה לעילא ומקבלין לון עלייהו בדחילו ורחימו דמאריהון ובזמנא דבינ אשתדל באורייתא דאיהו אור ובמצוה דאיהו נר כאלו נהיר בעמודא דעננא ביממא קדם ה' ועמודא דאשתא בלילה הכי כגוונא דא כד אזיל לההוא עלמא מה כתיב ב' זה' הולך לפנים יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם למאן לנשמה ורוחא ונפשא דיל"י כו' הרי אנרא דארין פקודין דחליין כאלין אברים הוא מאן דמיחד לקב"ה בשכינתו' בהאי עלמא הקב"ה מזווג ל"י בכת זוגו בההוא עלמא ומאן דקריב ליה לשכינתיה קרבנא קב"ה אקריב ליה בכת זוגי' מאן דעכד ל"י ב'י' מקדשא ההיר ועשו ל"י מקדש קב"ה עביד ליה בההוא עלמא בית דריירה ב'י' חסן דאיהו קדש קדשין ומאן דעביד ליה סוכה קב"ה מסכך על"י בההוא עלמא ואנין על"י מכל מלאכי חבלה כד נפיק מהאי עלמא ואזיל לההוא עלמא וכל מאן דמברך לקב"ה ומקדש ל"י בצלותא בהאי עלמא קב"ה מברך ל"י בההוא עלמא ומקדש ל"י ולית קדושה פחות מעשרה אוף הכי עביד ל"י קב"ה עשרה חופות בגן עדן דקדושי' דקב"ה עם שכינתו' אינון ק' ק' ק' ושבע ברכאן דל"י אינון בקיש בשחר שתיס לפנייה ואחת לאחריה ובערב שתיס לפנייה ושתיס לאחריה הא שבע ויחוד דיל"י שמע ישראל זהכי קב"ה מברך ל"י ולכלה דיל"י ומקדש ל"י עמה בקדושה ומיחד תרווייהו וכלה מדה כנגד מדה סוף סוף בכל מה דאשתדל בינן בפקודיו דקב"ה בנינו' ובנין שכינתו' הכי אשתדל קב"ה בנין בינן ובת זוגי' בההוא עלמא זכאה חולקיה מאן דישתדל למעבד רעותיה דלית פומי' וכול מימר אנרא דיל"י בההוא עלמא דאיהו לדרי דרין בינן עביד לקב"ה רעותי' דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא ובני ל"י בנינא ב'י'. קב"ה בני ל"י לבינ בעלמא דיל"י בנינא לדרי דרין כו'.

אחי ורעי אהובי נפשי אתה הראת לדעת ממאמרי קדש האלו גודל המעלה. וחקון התפלה. בכל העולמות העליונים ובכדי לזכות את הרבים שלא יצטרכו לחפש

ולחקור באיזה מקומן של הזהיק והתקונים מעניני עבודות יוצרנו ובוראנו ית"ש וזכרו לעד יתעלה. גודל שכרן ועונשם ע"כ העתקתי המאמרים האלה. ובודאי המאמר קונה ההתלהכות בלכס המהור לעבוד אותו ית' ברחימא ודחילא הן בשירים ותשכחות הן בתפלה הן בכל מ"ע ולית כולו. ולזה יזכו לחוות בנועם ה' ולבקר בהיכלא כולו ודי בזה הערה.

ש ע ר ש ע ר השלישי

השער הזה יהיה כלול כל פסוקי דומרה ושירת הים מביש עד יוצר אור וע"כ זה שמו אשר יקראו לו שער השיר ובו יבואר גודל מעלות זקיפת הידים בתפלה ושכחים ותהלות. ואח"כ דקדוק התיבות והמלות. וכוננת פסוקי דומרה על הסדר עולות.

פרק ראשון

טרם נבוא שערינו בתודע כוננת פסוקי דומרה צריכין אנהנו למודעי ידיעה בתפלה מכלל יופי העבודה הצריך לכלל כל פרטי עבודה ועבודה בעבודתו ליתיש והוא גודל מעלת זקיפת הידים בתפלה או בהודאה ושבת להבורא ית"ש וגודל מעלת לעבודה זו לאין ערך ותכלית כמבואר בזהיק פ' יתרו ד' ס"ז ע"א וז"ל עשרה שליטין אשר היו בעיר. אל"ן אנון עשרה די ממנן על פרישו דידין לעילא לנמלא ההיא צלותא או ההיא ברכתא ויהבי ביה חילא לאתקרא שמא קדישא ואתברך מתתא, כיון דמתתא אתברך מההוא פרישא דידין לעילא כדון אתברכא מעילא ואתיקר מכל סטרין. ואל"ן עשרה אנון ממנן לנמלא מאנון ברכאן דלעילא ולארקא לתתא ולברכא ההוא דמברך ליה דכתיב ואני אברכם. בני"כ יסתמר בני"ג בשעתא דירים ידוי לעילא למהוי בצלזו או בברכן או בבעותא ולא ירים ידוי למגנא בני"ג דאל"ן עשרה אנון זמינן ומתערין לגבי' ההוא פרישו דידין ואי הוא למגנא אנון עשר' לטיין ל"י במאתן וארבעין וחמניא לוטיין והאי הוא דכתיב ב"י ויאהב קללה ותבואהו וכדון רוח מסאבא שר' על אנון ידיו דאיהו ארחיה למשרי על אתר רקניא וברכתא לא שר' באתר רקניא וע"ד הרמותי ידי א"ר ה' א"ל עליון מתרגם בצלזו. ובהאי פרישו דידין אית רזין על"אין. בשעתא דאתפרישו ואזרקפו לעילא אוקיר בני"ג לקביה בכמה רזין על"אין. אחזי ליחרא רוא דעשר אמירין בני"ג ליחרא כל"א ולאתברכא שמא קדישא כדקא חזי ואחזי ליחרא רוא דרתיכין פנימאין ורתיכין דלבר בני"ג דיתברך שמא קדישא בכ"ל סטרין ויתיהר כל"א כחרא עילא ותתא כו' ובהא כל סטרא דקדושא אתאחד לעילא לארמא כדון כל סטרין אחרנין אתכפין כלתו ואזון למלכא קדישא. עכ"ל. אחזי ורעיי איך לא יתלהב האדם אל העבודה העצומה הזאת ובנקל לעשותה שאין ערך ותכלית לגודל מעלתה שכל העולמות העליונים הקדושים מתיחדים ומתקדשים על ידי עבודה זו וכל הסי' מתכפין ומתבזין וע"ז נתברך ונחייקר שמא קדישא מכל סטרין כמבואר בזהיק הני"ל לכר מהשכר הגדול והנפלא שנוכר בזהיק הני"ל לאדם שגורם כל זה בזקיפות ידיו בתפלה או בהודאה אך יזהר האדם מאד שלא יהי' כף אחת מחוברת אל חברתה אל לחידים בעת הזקיפה